

"Literatura este cea mai agreabilă formă de a ignora viaţa."
Fernando Pessoa

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară

***Octombrie* 2022**

Primăria Pitești



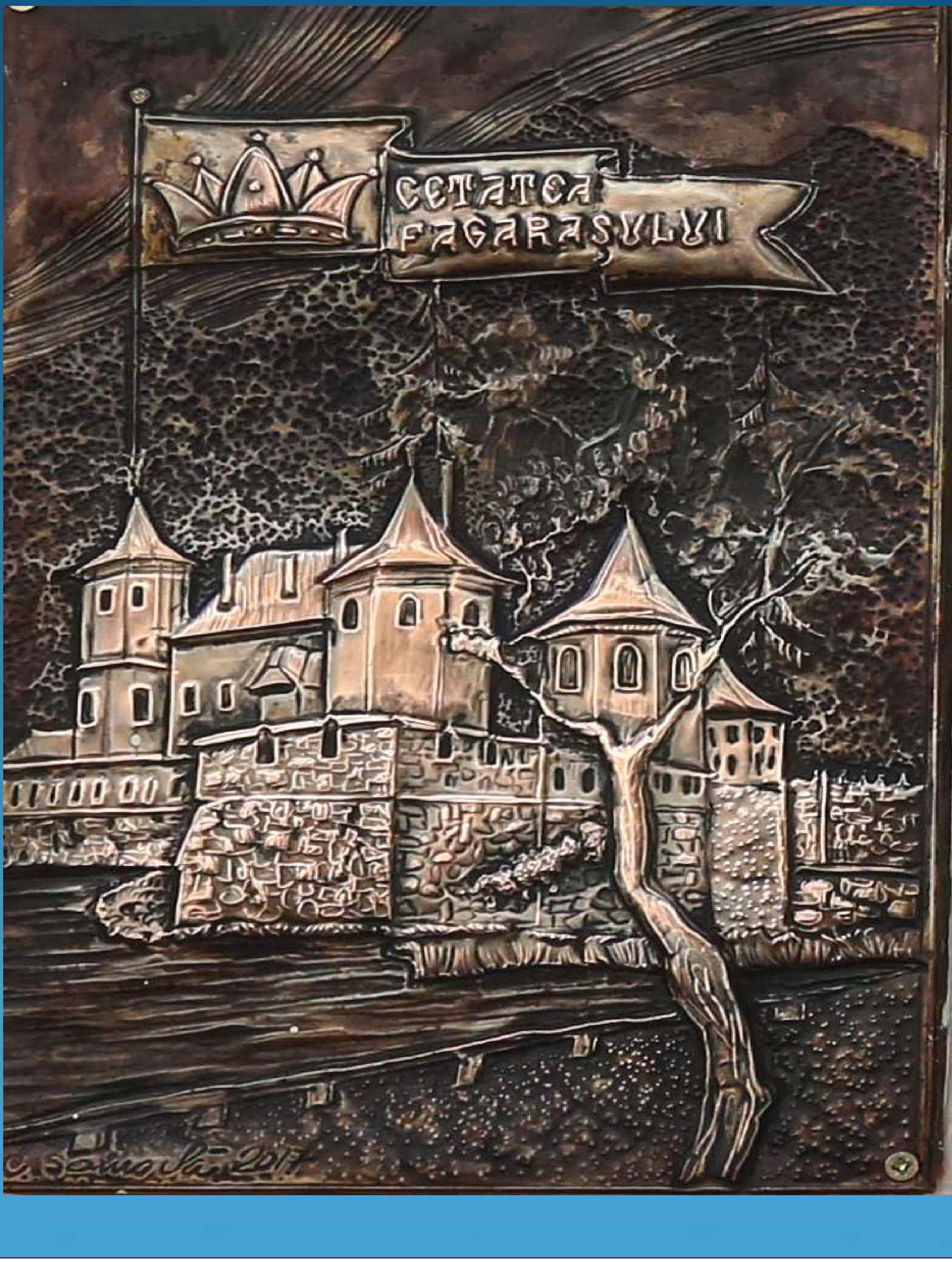
Este urbea legendară, unde-n ea te regăsești,
În stelara Simfonie cu lalele de **Pitești**.
Basarabă citadelă născută din os domnesc,
E fântână-a veșniciei din izvorul românesc.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE

METALOPLASTIE

CONSTANTIN SAMOILĂ



Adrian Mitroi
Președinte al L.S.R. filiala Argeș



VOR APĂREA!

Voi cei care nu cunoașteți
Foamea, frigul sau durerea,
Voi aceia ce vă nașteți
Moștenind banii, puterea,

Voi cei care-n loc de sânge
Aveți numai lăcomie
Și nu știți ce-nseamn-a plânge;
În voi viața nu e vie!

Voi ați subjugat o lume,
Cu un fetiș, cu un mit:
Zeul banului ce pune
Numai gratii de granit.

Ați scos iadul la lumină,
Amăgind că e frumos
Și-ați pus, cu fața senină,
Spini pe fruntea lui Hristos.

Pentru noi vreți „resetare”,
Vreți să dezlegați atomul,
Dar vă întrebați voi, oare
Cât va mai rezista omul?

Ne-ați otrăvit aer, apă,
Ne-ați otrăvit și mâncarea,
În câmpii pământul crapă,
Seacă râul, crește marea,

Ne-ați otrăvit și colinda,
Sufletul i-a uitat cântul;
Ochii nu-i mai sunt oglinda,
Nu v-ar mai răbda pământul!

Veți să ne stricați credința
Băgând preoți la-nchisoare,
Înrobind cu lanț ființa
Neamului născut din soare.

Noi călcăm pământul nostru
Făcând oale din străbuni;
Voi furați ce nu-i al vostru
Și dați înapoi minciuni.

Pângăriți pâinea și vinul,
Trup și sânge din Cel Sfânt;
Ne lăsați durerea, chinul
Și doi metri de pământ.

Ne duceți către abis,
Către negrul întuneric,
Alungând din paradis
Dor de doină și feeric.

Spirit gol, închis în ramă,
Ne vreți în singurătate;
Vindeți pâine, circ și teamă
De Hristos și libertate.

Dar va veni ziua-n care
Veți da și voi socoteală;
Veți simți durere mare
În trup, iar în suflet, boală.

Nu va fi nimeni s-aline
Suferința voastră grea;
Pentru că nu ați vrut bine,
Chiar și mierea va fi rea.

Neamul vostru va pieri
Sfărâmat în patru vânturi;
Zorii noi vor străluci
Peste noile pământuri.

Din a noastră sfântă viță
Vor apărea generații,
Având inimi în credință
Și un Domn, păstor de nații.

Gheorghe Mohor



Scrisoare către I. L. Caragiale

Nene Iancule,

Îţi scriu să ştii şi dumneata ce se mai întâmplă în lumea pământească actuală. Personajele pe care le-ai creat, cu toate moravurile şi năravurile lor, încă există, e plină lumea de „farsori şi gogomani”, de indivizi cu înclinaţii mult mai dubioase: proxenetism, violuri, incest, pedofilie, consum şi trafic de droguri, alte asemenea fărădelegi. *Printre ei, „vampiri care sug sângele poporului”. Sunt supărat, nene Iancule. S-a revizuit totul, dar... nu s-a schimbat nimic, nici măcar prin punctele esenţiale. De fiecare dată, în preajma alegerilor, politicienii ne-au aburit cu minciuni şi gogoşele, şi-am rămas numai cu ele...*

Trăim în harababura unei *„soţietăţi fără prinţipuri”,* în care omul de rând se zbate ca peştele pe uscat, nevoit să plece pe meleaguri străine în căutarea altor rosturi de existenţă, iar îmbogăţiţii, prin fraudă, înşelăciune, corupţie şi alte mataprazlâcuri cumulează averi colosale, *„din truda prostitului popor*”, cum bine zicea Eminescu prin gura proletarului din poemul *„Împărat şi proletar”*. De aia se vâră unii în instituţii administrative şi în politică - incompetenţi în funcţii, dar pricepuţi în afaceri murdare. Nivelul de trai creşte, dar nu se vede, industria *„e puternică, e sublimă, dar...lipseşte cu desăvârşire*”, vorba demagogului şantazist Caţavencu, din *„Scrisoarea pierdută*”. Agricultura, aşişderea..

„Ţărişoara noastră” a devenit o veritabilă piaţă de desfacere a produselor străine, de la mărar şi pătrunjel, la brânză, carne, ouă şi alte produse necesare consumului casnic, multe dintre ele îmbibate cu substanţe chimice.

De la „revoluţiune” încoace, s-au devastat mii de hectare de pădure, iar autorităţile nu pot opri masacrul. Cred că nici nu vor. E o mafie care lucrează dinlăuntrul şi din afara ţării. Trec maşini remorcate şi nestingherite, încărcate cu buşteni, dar ce buşteni! finisaţi şi prelucraţi. Îi întreabă cineva ceva pe transportatori? Aş! Topoarele străine sunt dotate cu cozile de topor româneşti! E strigător la cer, dar până aude Dumnezeu o să rămână munţii despuiaţi, iar noi, românii, fără scut de apărare împotriva deslănţuirii naturii, fără floră, fără faună.

Când ne îmbolnăvim, nici mila Lui Dumnezeu nu ne mai salvează, nene Iancule. Ne internăm în spitale de o boală, dobândim alta. Nu s-a mai construit nici un spital, nici măcar nu s-au zugrăvit cele existente, microbii, gândacii şi şobolanii trăind mai confortabil decât pacienţii sau amărâţii de prin canale şi boscheţi.

Aş fi dorit să-ţi înveselesc sufletul, dar greul vieţii noastre: nedreptatea, hoţia, corupţia, inechitatea socială, nenorocirile care se abat pe capul omului de rând mă împiedică a face haz de necaz. Zice lumea că trăim ca-n ţara lui Papură-vodă. Nu-i adevărat! A fost o aşa secetă în vremea nefericitului domn Ştefăniţă, fiul lui Vasile Lupu, că lumea se hrănea cu pită din papură, de unde şi porecla care i s-a atribuit nedrept. În fond, reformele sale erau mai democratice decât cele de astăzi.

După vorbele dumitale, conform cărora „claritatea şi conciziunea formează stilul bun”, închei epistola, rugându-mă lui Dumnezeu să-ţi ocrotească sufletul, iubite clasic şi actual scriitor al literaturii române.

Al dumitale pe viaţă admirator,
Gheorghe Mohor

Vasile Ghițescu



GEORGE TOPÎRCEANU, neasemuitul scriitor român îndrăgit din clasele elementare şi până în prezent

O întâmplare din perioada vieţii mele de student la Facultatea de Filologie a făcut ca la primul examen, eram cum se zice „boboc”, subiectul principal să fie în cadrul cursului de Teoria Literaturii, **elegia**. Aici era în

prim-plan sonetul lui M. Eminescu „**Veneția**" (cu celebrele versuri „Nu-nvie morții, e-n zadar, copile!"). Profesorul examinator era marele folclorist Gh. Vrabie. Atunci am afirmat, ca o opinie proprie, că accente elegiace întâlnim și la Topîrceanu, citând din „**Balada chiriașului grăbit**": „Străine priveliști fugare/ Voi nu știți că-n inimă port/ O dulce mireasmă de floare,/ Parfumul trecutului mort...", amintind și opinia criticului literar Pompiliu Constantinescu: „Cine-l crede un fel de ghiduș, se înșeală amarnic." Profesorul examinator a fost întru totul de acord cu opinia mea și pe tot parcursul anilor studenției și chiar după aceea, mi-a fost un apropiat îndrumător.

Trebuie spus foarte clar și cu convingere că timpul a confirmat valoarea operei lui G. Topîrceanu, critica literară românească confirmându-i valoarea. Numai simpla enumerare a unor titluri din opera sa ne produce o puternică impresie artistică, atât pentru poezie, cât și pentru proză: „**Balade vesele și triste**" (cu renumitele „rapsodii"), „**Parodii originale**" (ce titlu!..., ce pagini din diferiți autori, ce referiri la autori celebri și consacrați, cum ar fi Tudor Arghezi cu „blestemele" sale, Demostene Botez, Ion Minulescu cel cu „romanțele", M. Codreanu cu sonetele, O. Goga, Otilia Cazimir, Cincinat Pavelescu cu epigramele sale și mulți, foarte mulți alții), „**Migdale amare**", „**Amintiri din luptele de la Turtucaia**", „**În gheara lor**" (din perioada prizonieratului în Bulgaria - Primul Război Mondial), „**Pirin Planin**a", „**Scrisori fără adres**ă", romanul neterminat (din nefericire) „**Minunile Sfântului Sisoe**"ș.a.

Foarte corectă și promptă rămâne critica literară de la „Viața românească" și de la „Adevărul literar și artistic" în studiile lui G. Ibrăileanu și M. Ralea.

Despre cărțile lui G.Topîrceanu se rostesc nu numai cronicarii, dar și poeții, precum Demostene Botez, iar mai târziu, devotata prietenă Otilia Cazimir (pe care am avut șansa și bucuria să o cunosc personal în anul 1955, la Pitești, când eram elev în clasa a X-a la Liceul „N.Bălcescu", redevenit, după 1990, „I.C.Brătianu").

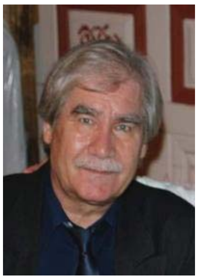
Au existat și opinii critice denigratoare (desigur, puține și încărcate de invidie), cum ar fi o formulare grosolană a lui Camil Petrescu, care l-a denumit „măscărici literar"...

În mod elegant, dar nimicitor, G. Topîrceanu l-a nemurit cu o epigramă intitulată ironic: „**În stil arha**ic", cu următorul conținut: „De-un camion AVTOMOBILU/ Voind să mă ferescu/ Eu am călcat într-un CAMILU/ PETRESCU!"

La prima vedere nu pare cine știe ce, dar mi-am amintit ce-mi spunea în copilărie mama, cu privire la curățenia încălțămintei: „Ai grijă, când intri în casă, să te ștergi bine pe picioare, că nu știi pe unde și pe ce ai călcat!..." Comentariile sunt de prisos!

Marele critic literar George Călinescu, referindu-se la „Balade", surprinde cu intuiția lui critică excepțională poezia naturii, fiorul solitudinii silvestre, simțul gravității și al sublimului. Eugen Lovinescu afirmă și el: „Nu cea mai bună, dar cea mai lustruită, cu un aer nemișcat de dioramă, ca scenele de iarnă din pictura olandeză, este „**Balada Popii din Rudeni**", remarcabilă prin același mister al singurătății..."

Opera literară a lui G.Topîrceanu pătrunde în sufletul cititorului și rămâne acolo! Citiți și recitiți pagini din scrierile sale! Veți fi în mare câștig!

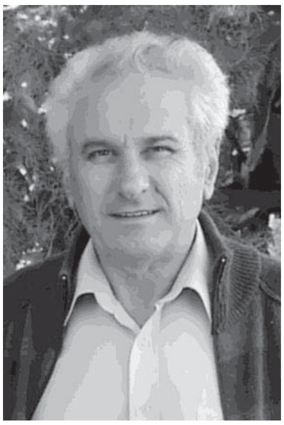


PR. PROF. DR.
Theodor Damian

Aşa pleci

Ai trăit viaţa frumos
cu bune şi rele
mi se spune
n-ai făcut tot ce-ai fi vrut
te retragi de aici
puţin câte puţin
murmurând un cântec
necunoscut
precum cuvântul
se retrage-n silabe
silabele în litere
şi literele în lut.

Nicolae Branişte
Membru al L.S.R.-Argeș



Regina veacului

Când moare regina, plânge lumea
Clovnii se bucură, drapelul e-n bernă
Cântă fanfare, se schimbă vremea
Big-Benul bate ritmul de priceasnă.

Veac de regină-n ținută de gală,
Cu mers impecabil printre orori,

În drumul la ceruri, universală
Însingurați ne lasă de Sfinte Sărbători.

Ca noi, muritori sunt și monarhii,
Capete încoronate urcate pe tronuri,
Dinastii născute să aibă ierarhii,
Popoare să conducă din amvonuri.

Cu sânge albastru, închiși în palate,
Trăgând draperii cu fir de aur,
Lipsiți de grija lumii dezbinate,
Își cresc urmașii ca pe-un tezaur.

Plâng urmașii, și-au pierdut regina
Zi de doliu pe-ntreg de pământ,
Lacrimi de durere însoțesc lumina,
Florile toamnei de pe mormânt.

Toamna austeră

Se lasă toamna peste câmpuri,
Verdele pădurii veștejind,
Pânză de păianjen acoperă chipuri,
În raze de soare mici înnoptând.

Plouă pe zări din nori plumburii,
Stropi de mătase de bun gust,
Picuri dulci pe cerul gurii,
Din struguri copți storși în must.

Vânt pătimaș umblă prin crânguri,
Din toamnă tăindu-și felii,
Flăcău hoinar prin anotimpuri,
Desculț mergând în dorul lelii.

Sună trompete să plece cocorii,
În țări mai calde, liniștite
Tărâmuri în care se-ascund norii,
Și-n care nu sunt morți subite.

Nostalgici, nucii-și scutură puii
Viață solară cu ascunziș în miez,
În auriul ei înveșmântați gutuii,
Anunță toamna austeră de crez.

Plâns de stele

Și stelele plâng, uneori
Când gloria le-mbată,
Iar, ochii lor sclipitori,
Lacrimi de fecioare arată.

Și-n constelații apar frustrări,
Între planete mari, cu mici stele,
Și ele trecând prin încercări,
Plutitoare-n ocean de mărgele.

Și ele au poveștile lor triste,
Împliniri și dezamăgiri firești,
Cu lacrimi scurse-n batiste,
În zile și nopți cu trăiri lumești.

Lăcrimează stele din galaxii,
Stropi duioși dezrobitori,
Cerul sfânt boltind cu iluzii,
Din plâns înfiorat, uneori.

Mirări

Te miră, ce-a lăsat Dumnezeu,
Călător, cu crucea pe pământ
Pe aripi întinse de curcubeu,
Cu fericire și suferință de sfânt.

Privind, te miră că ceru-i albastru
Că noaptea stele apar deseori,
Bolți de gânduri zburate sihastru,
După iubiri, în care să te-nfășori.

Nu-i de mirare că pe-alte cărări,
Printre frustrări viața se scurge,
Pe umeri purtând poveri de zări,
Dimineți s-apară, s-ai unde merge.

Natura admiri, te miră făptura
De răsărit de soare în pridvor,
Cu rază de senin de topit ura,
Te miră, că ești simplu muritor.

Păcat, timpul se scurge în pământ
În gropi săpate-n etern de cimitire,
Uitat pe cruci sfinte de mormânt,
Cu gând să-nvie și iar să respire.

Vise frumoase

Vise frumoase, unde v-ați ascuns
De soarele arzător și ucigaș,
Până la voi, greu era de-ajuns,
Departe, în nopți de univers pătimaș.

Dor ne e de voi și de lumea voastră,
Cu ochii-nchiși pe tărâm de basm,
În lumi paralele pe planeta albastră,
Fără gânduri și clipe de marasm.

Copiii ne ceartă că v-am alungat,
Pe meleaguri străine, în pribegie
În Orient de vis frumos cadențat,
Rătăcitor bogat prin altă galaxie.

În gânduri, umblătoare nocturne
Năluci ale vieții din visuri frumoase
În voturi furate vă regăsim în urne,
În amăgiri cotidiene spumoase.

În bătaia puștii lăsate de viață,
Gloanțe oarbe-ți trec pe la ureche,
Vise frumoase, iubiri și speranță
Pe lume însingurate, neperech

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România



Pur şi simplu …**Poeta.**

În **„Templierii lucrurilor simple''**, Christine Rousseau adaugă stampelor sale imaginile muncii eterne, parcă dorind să nu se uite acele meşteşuguri făurite de om şi care la rândul lor l-au făurit pe el învrednicindu-l să transcendă mileniile-geamgiu, hamal, croitoreasă, sobar, cioplitor, băiat de prăvălie, morar, lustragiu, sacagiu.

Omul adaugă mersului astrelor acea gestică eternă a faptului de a fi. Iată-l, de exemplu pe lăptar: „Lăptarul adăpostea în oalele lui/bătăile unor inimi albe, mici unduiri./Un mare trecător lăptarul,/ lăsând în urma lui o ființă a stelelor/ şi un cer ascuns în oale pământene.''

Omul etern mai era călător, dogar, lumânărar, porcar, servitor, tăietor de lemne, vânător, tâmplar, cioban şi , mai ales, cioplitor al unor porți care închid sau deschid lumea statornicită împreună cu poezia în cer.

Păstrând aceste texte dense, evocatoare, fotografice şi reportericeşti în adânc, ne întrebăm fără să vrem ca Jean-Claude Georges „Cine este Christine Rousseau? Reîncarnarea unui **alchimist** ?, o **Preoteasă** păstrătoare a unei religii de la origini, sau pur şi simplu …**Poeta**?''

Olguţa Iordache-critic literar

CEL CE BUCIUMA

Cel ce buciuma
pe locul înverzit,
pe sub coastele de aer ale mierlelor,
inspira adânc,
o dată, de doua ori,
şi lemnul de sânger
începea să şuiere.
Înfloriţi, cireşii sălbatici
coborau din cer plutind.
Cel ce buciuma
inspira mereu tot mai adânc
şi simţea atunci
polenul văilor
îndepărtate.
Ploile urmau
turmele de oi botezate
în răşina dimineţilor.
Cel ce buciuma prin ţesătura de ramuri
a unui stejar înverzit,
înverzitor de stele era,
şi un suflet al lui îi răspundea
de pe un alt deal,
cu mult mai înalt.

ŞATRA

Oale de lut,
sute de cepe
împletite-n funie,
ceaunul,
iar soare,
iar ploi...
Coviltirul
ca o pasăre
cu aripile larg întinse,
acoperind trupurile
celor ce trăiau în cuibul căruţei.
Caii îşi udau botul
odată cu noaptea
din roua plină de flori.
Ceaunul ştia şi el întreaga poveste.
Dar somnul îl îndemna
să tacă.

ROTAR

O roată ca jumătatea miezului de nucă.
O roată ce cânta împreună cu aerul.
O roată vie, tânără,
abia ieşită din mâna rotarului
primea firul cărării,

curgerea apei,
pulsând,
rostogolindu-se,
luând cu ea
praful,
frunzele,
ploaia...
De multe ori mai bucuroasă
decât praful,
decât frunzele,
decât ploaia...
O roată ce cânta împreună cu aerul.

ZIDITOR DE FÂNTÂNI

O fântână liberă,
o apă care tremura uşor
la vederea oricărui chip,
fie pasăre,
fie aer plutind
sau creangă înflorită.
O linişte vie,
o linişte de primăvară
era în apa acestei fântâni,
o linişte care-nflorea grădini.
Un ziditor de fântâni
a descoperit-o
pe când ea, o apă liberă
hrănea rădăcinile unei dimineţi,
ale unui stejar,
ale unei pajişti sălbatice.
Mâinile lui au zidit
din piatră un zid
separând-o de nervurile pământului,
de fiinţele şi glasurile lor roşiatice,
dându-i libertatea
de a avea păsări,
lumină,
scuturi de nori
şi perdele de ploi,
pe chipul ei mereu azuriu.

CĂLĂTOR

Călătorul vedea
drumul acela încolţind
ca mugurii primăvara.
Cunoştea
şerpuirile îndulcite ale potecilor,
ale podurilor. Mlaştinile.
Mlaştinile învăluitoare
în aburul de nuferi galbeni
al dimineţilor.
Drumul avea
pulsul călătorului,
uneori toate emoţiile,
tainele
împărtăşite
nucilor, cireşilor, plopilor
veniţi de departe
pentru a fi mereu împreună.

DOGAR

Dogarul urmărea
mersul ascuns al pădurii.
Ştia întotdeauna
locul în care un stejar
sau un dud sălbatic
îşi anunţa înverzirea.
Alegea cu grijă,
tăia, fierbea, lustruia
fâşii de lemn
ce alcătuiau mai târziu
un butoi din anotimpuri,
din secete,
din văi făurite de fluturi,
din vânt,
din fluturări ale mâinilor
întinse spre cupe pline.

ÎN TĂCEREA BUCĂTĂRIEI

O candelă stătea aprinsă la răsărit.
Undeva, pe masă,
cana era plină cu apă.

Focul ardea în burtă
o oală de pământ pusă la fiert.

PORCAR

Tuna.
Ploaia venea pe câmpie.
Porcii lui alb - rozalii
se adăposteau
sub primii stejari ai pădurii.
Erau porci de mărgăritar
veniţi parcă din alte lumi,
porci ca perle sidefii,
înconjurând de fiecare dată porcarul,
în timpul furtunilor,
cu râturile lor mirosind
a pământ de ghindă încolţită.

Vasile Munteanu
Membru al L.S.R.-Argeș



O ZI LA CASA LUI DICKENS

(continuare din numărul anterior al revistei)

- Ajunseserăm destul de greu, urmărind adresa pe care o notaserăm de la hotel: 48 Doghty St. Londra, după ce am schimbat două garnituri de metrou, întrebând câțiva trecători despre locația căutată, însă majoritatea ridicau din umeri, afirmând că nu știu. Am găsit până la urmă persoanele care nu numai că ne-au îndrumat, ci chiar ne-au însoțit o bucată de drum și de aici totul a fost simplu.

Am coborât câteva trepte întunecoase și, deodată, ne-a trezit din visare explicația ghidei:

- Aici se află câteva spații importante în fiecare casă, de necesitate vitală, cum ar fi: centrala termică, ce funcționa pe cărbuni și asigura încălzirea centrală pentru cele patru etaje în zilele geroase de iarnă, spălătoria, unde am putut observa câteva bucăți masive de săpun asemănător săpunului de casă de la noi, celebra leșie din cenușă și alte obiecte necesare într-o spălătorie, dar ce ne-a atras atenția în mod deosebit și ne-a încântat totodată a fost prezența într-o nișă mare de la subsol a unui butoi destul de măricel, menit a fi în permanență plin cu vinul cel mai bun.

Ghida ne-a atenționat că-n acel butoi se găsea cel mai bun vin din Anglia.

La toate ședințele literare, toți invitații beneficiau de această minunată licoare, servită de servitori în cupe de cristal sau de argint, împreună cu cafele, lichioruri, coniacuri, dulcețuri, prăjituri.

Serviciile erau exemplare și se încadrau în parfumul muzelor care-i inspirau pe literați și alți oameni de artă în anturajul unei cafenele aristocratice.

Primii ani ai căsătoriei lui Dickens au fost foarte frumoși, el fiind foarte îndrăgostit de soția sa, cu care a făcut 10 copii. Și-a revenit cu totul după ce a întâlnit-o în relația anterioară pe Maria Beadnell, care reprezentase pentru el o puternică decepție.

Ce este de menționat este faptul că fiecare etaj al acestei case are câte 3-4 camere, deservite de o scară în spirală. Dacă la subsol se afla spălătoria și crama, la parter era un salon de primire, cu o mare bibliotecă, ce se poate vedea și astăzi. Tot aici, la parter, se află și casa de bilete a muzeului.

La etajul unu este un salon de primire pentru oaspeți, supranumit și salon literar și un salon de muzică și lectură, de unde nu lipseau pianul, biroul, tablourile de valoare de pe perete, costumul de gală al lui Dickens, scaunele și candelabrele de epocă.

Se pare că exista și o terasă de tip georgian pe care n-am putut s-o vizităm, fiind închisă. Tot aici se găsesc și exemplare din primele ediții ale lucrărilor lui Dickens și manuscrise originale.

Singurul articol vestimentar cunoscut este costumul pe care scriitorul îl purta la diferite recepții, iar cea mai importantă ocazie a fost cea în care a fost prezentat, în 1870, prințului de Walles.

La etajul doi era o mică sufragerie și biroul cu atelierul de lucru al scriitorului, înzestrat, bineînțeles, cu foarte multe cărți.

Apartamentele și dormitoarele erau destinate numai familiei. Ele erau amplasate astfel: în partea stângă cum urcai pe scară, la etajul trei, erau două camere pentru el și soția sa, Catherine, iar în partea dreaptă a scării, tot la etajul trei, erau două camere în care locuia Mary, sora soției sale, în vârstă de 17 ani. Aceasta avea un rol complex și multiplu. O ajuta permanent pe sora sa aflată mai tot timpul în stare de graviditate și depresie, dar, totodată, nu-l neglija nici pe iubitul ei cumnat, alinându-i „suferințele sentimentale” în totalitate. Între Charles Dickens și Mary, cumnata sa, s-a realizat o puternică legătură de prietenie și sentimentală. Când urca la etajul trei, de multe ori era nehotărât, neștiind în ce parte s-o ia: în stânga sau în dreapta. Ajunsese într-o situație din care să nu se mai poată redresa, nu se mai ferea nici măcar față de soția sa care suferea în tăcere.

Ghida ne explica cum, în acea frumoasă epocă victoriană, marele scriitor trăia practic cu ambele surori. A fost profund afectat când cumnata sa, Mary, a murit la o fragedă vârstă de tuberculoză.

Aceasta a oferit sprijin enorm pentru sora sa și pentru soțul ei, cu care era căsătorită. În acea vreme nu era ceva neobișnuit ca sora soției să locuiască și să ajute un cuplu proaspăt căsătorit. Dickens a iubit-o foarte mult pe Mary, dar boala ei cruntă a evoluat rapid și a dus la deces în 1837.

(**va urma**)

Despre înţelepciune

Cuvinte de-nţelepciune, proverbe şi sfaturi bune,
Vei învăţa mult din pilde, vei fi cineva în lume.
O zicală japoneză, veche, ce-i de la străbuni:
Cedează întotdeauna la cei proşti şi cei nebuni!

Privind la trecut, în urmă, orice om se îngrijeşte
De prezent, se tot frământă, de viitor se pregăteşte.
Pesimistul se confruntă din şanse să aleagă două,
Negreşit le va alege, totdeauna, pe-amândouă.

Dacă nu poţi să-nduri răul, să trăieşti cum se cuvine,
Nu vei mai putea ajunge ca să vezi când o fi bine.
O persoană de-ţi vorbeşte de necazurile sale,
Niciodată n-o vei crede, în bucuriile tale.

Dacă-n bine nu se schimbă, atunci toată viaţa sa
Precis trebuie s-aştepte că în rău se va schimba.
Omenirea nu dispare, mulţi sunt oameni pe pământ,
Dintre ei mulţi nu sunt oameni, cum s-ar spune … de cuvânt.

Toţi oamenii sunt buni de-i priveşti din depărtare,
Dumnezeu îi protejează pe săraci, păcatu-i mare.
„Ca să nu se urce-n spate, nu te apleca prea tare!"
Le spunea la sinagogă rabinul în gura mare.

Două urechi şi o gură i-a fost omului sortit,
Să asculte cât de multe, dar puţin e de vorbit.
Niciodată nu fi dulce, că astfel te vor mânca,
Nici să o faci pe amarul, deopotrivă - vor scuipa.

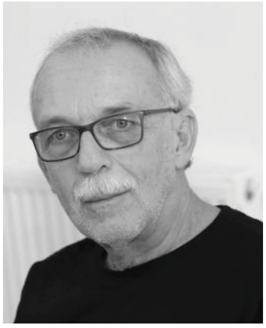
Fereşte-te întotdeauna de berbec din faţa ta
Şi de calul de la spate, şi de proşti, aşişderea.
Nu uita să-ţi respecţi perna de lacrimi ce-a fost udată,
Ea ţi-a fost unicul sprijin într-o viaţă tulburată.

Cu cât e mai mică mintea, Esop ne spunea odată,
Tot mai mare-i îngâmfarea care umple mintea toată.
Când totul ţi-e împotrivă, dacă mergi cumva-nainte,
Adevăratul curaj, chiar deodată se dezminte.

Dacă stresul şi cu frica în boală sunt jumătate,
Speranţa şi optimismul, în leac, sunt a doua parte.
Ai încredere-n instinct, chiar de n-ai nici un motiv,
Totdeauna-i mai puternic dacă este primitiv.

Prostie şi cu frustrare, cu multă inferioritate,
Totdeauna combinate, duc la multă răutate.
Din română la franceză, Cioran spunea mai în glumă,
Treci de la o rugăciune, la contract ce te îndrumă.

Constantin Teodor Craifaleanu



Balada vântului de toamnă

Parodie după G. Topîrceanu

S-a pornit întîi din joacă,
Dintr-o neatenţie,
Să se mai distreze-oleacă,
Nu cu rea intenţie.

A mişcat puţin o floare
Ce cu multă graţie,
S-a ferit de noua boare,
Fără ostentaţie.

S-a suit apoi pe-o tufă
Şi-a-nceput s-o zgâlţâie,
S-a legat şi de o rufă
De pe-un gard ce scârţâie.

Şi văzând că -n loc să-i scadă,
Îi tot cresc puterile,
A urcat mai sus să vadă
Cât ţin depărtările.

Şi-a plecat haihui prin lume
Ignorând direcţia,
Făr-un scop precis, anume,
Fără a şti lecţia.

Şi dând peste tot bineţe,
Se mira că florile
Îi răspund, dar, cu tristeţe.
Îi zâmbesc doar morile.

Observând atâta teamă
Că inspiră florilor,

A început să ia seamă
Şi la mersul norilor.

Iar ca să se-amuze-o clipă,
Pe-un nor ca un fluture,
Îl apucă de-o aripă
Şi-ncepe să-l scuture.

Apoi pleacă mai departe,
Răscolind poienile,
Făcându-şi cruce de moarte
Toate buruienile.

Lângă-o gârlă mititică
Face-o scurtă staţie,
Un podeţ era, de frică,
Să intre-n vibraţie.

Într-o baltă-alăturată
Broaştele orăcăie,
Iar o raţă revoltată
Dă din cap şi măcăie.

Vrăbiuţele-şi dispută
Sârma telegrafului,
Doi cocoşi serioşi discută
Originea prafului.

Un arici, un ghem de ace,
Plin de circumspecţie,
Scoate capul din găoace
Să facă inspecţie,

Dar, văzând că nu-i prea scurtă
Poala fustei vântului,
Şi-a băgat nasul în burtă,
Stând lipit pământului.

Iar o vulpe, veşnic hoaţă,
Cuib de şiretenie,
Tot mai speră că-l înhaţă,
Minţind cu smerenie,

Că plecat-a vijelia
De prin partea locului,
Dar, el ştie şmecheria
Şi regula jocului.

Un stejar bătrân priveşte
La puieţii neamului
Şi-nţelept îi sfătuieşte
S-aibă grija ramului,

Însă ei nu-l ascultară
Şi-au primit o lecţie…
Apoi vântul pleacă iară,
În altă direcţie.

Şi spre munte, la cabană,
Unde duc cărările,
Se opreşte-un pic din goană
Să scruteze zările…

Apoi trece pe la stână
Să anunţe oile
Că-n cel mult o săptămână
Vor începe ploile,

Iară Baciul cu ciracii
Stau la foc şi fluieră
Şi în gând dau la toţi dracii
Vântul care şuieră,

Căci urmează despărţirea
De aerul crestelor
Şi-i aşteaptă cicălirea
Soacrelor, nevestelor…

Iară vântul pleacă-n zare
Scuturând pădurile,
De trosnesc cu voce tare
Toate uscăturile…

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș



Pentru mine vine toamna

Şi ce dacă vine toamna,
Mie-mi place să respir
Să adun din fânul verii tot ce-i cald,
Să fac şi vin,
Să mă urc în nucii falnici
Care-aşteaptă scuturarea
Şi să-mping din scoică somnul
Mângâiat pe tălpi cu marea
Ce se leagănă şi ziua printre sori,

Iar noaptea cântă
Aurită-n luna plină

Cu privirea-i ca o sfântă.
Pentru mine vine toamna
Călătoare-n galaxie
Într-o navă cât planeta,
Gând la gând cu bucurie !

Fir cu fir

Nu știu să cred în fire albe-n păr
Sunt doar cristale răsărind în zori.
Prealuminosul soare mi-a permis
Să nasc iubirea fără remușcări.
Instinctul mă conduce prin lumină,
Din buclele de trandafiri miresme
Se-mpreunează simțurile treze
Și ne invită să trăim înalt,
Vibrații-n conștiință purtătoare
De universuri jucăușe-n șir
Cu entități ce fie–ntortochează,
Fie simplifică extazul fir cu fir...

Vrajă pentru altă lume

Am renunţat la zgarde colorate,
La jocurile vieţii din palate
Și ne-am unit dorinţe-n perspectivă,
Ca sens în viaţă nouă şi activă!
Și închegați simțim o altă vrajă,
Din gânduri noi care-nfloresc de strajă,
Iar vidul împăcat printre volume,
Ne lasă să visăm o altă lume!

E firesc

E normal să simţi tristeţe,
Ramuri care cad pe gene,
E normal tot ce se-ntâmplă,
Ca trezire care geme
La dureri ce pleacă-ndată
Dacă laşi să se dezlege.
Mai aşteaptă să se stingă
Clipa care nu-nţelege totul
Doară dintr-un salt !
Fără grabă e poteca.
Mai petrece lâng-o floare,
Și va trece din înalt
Orice dură încercare !
E firesc să ştii că omul
Are dreptul să respire !
Suflet care stai ca jarul,
Spune şi priveşte-n tine,
Stai în pace, unde darul
E speranţa în mai bine !

Alexandru Oprea



Grai de limbă strămoșească

O grădină-i limba noastră, înflorită și eternă,
De la daci și de la Roma grăim azi limba maternă.
Din ogor din brazdă crudă a crescut spre veșnicie,
În hotarele străbune și-n crez de statornicie.

E divină, ancestrală, dar din Dacia străbună,
Nesfrâșit izvor ce curge din a neamului fântână,
Este limba mângâiată de Traian și Decebal
În silabele romane, în blând grai fără egal.

E miracol, e-ncântare, în simțire viu răsună,
Clopoțel, comoară sfântă, veșnic dulce să rămână.
Și se-naltă spre mărire, tot mai sus, cu tot avântul,
Facem sacră plecăciune la „Măria sa cuvântul”.

Sună cornul adunarea, de pe vârful de Columnă,
Pentru oastea vorbitoare în grai de limba romană.
Azi uniți prin graiul nostru în simțiri și demnitate,
Doar prin limbă se exprimă neamul , ca identitate.

Așezat la noi cuvântul s-a-nălțat pe mândra scară,
Grăim azi o limbă pură, modernă și literară.
Ne-ntinată, cristalină, fanion sfânt strămoșesc,
Demnitate și mândrie pentru neamul românesc.

Este steag ce poartă stema pe catarge planetare,
Așezat la loc de cinste în latinele-i hotare.
Și se-naltă pe catargul cel mai nalt spre regăsire,
Ca un vultur pe columnă consfințind a ei zidire.

Luminată-i limba astăzi, în accent fără egal,
Poartă girul și pecetea de simbol național.
E comoară, e tezaur nesecat din vreme veche,
Parafată de iluștri condeieri fără pereche.

Din Letopiseț se află despre cartea sfântă veche,
Despre Creatorul lumii, de la Grigore Ureche.
Cantemir, sclipire-a minții, cronicar fără egal,
Susținea latinitatea limbii noastre din astral.

Văcăreștii ori Goleștii, Creangă, Blaga, Topîrceanu,
Bravi titani ai limbii noastre: Sadoveanu ori
Rebreanu,
Cu Nichita, Păunescu, Marin Preda, Călinescu,

Şi cu alţi titani de-o limbă în frunte cu Eminescu.

Astăzi limba înflorește ca și florile de mai,
Galaxie cu luceferi din latinul colț de rai.
E cinstire și-nălțare limba noastră cea străbună,
Ne-nchinăm la mama noastră, „Literatura Română”.

E icoană limba noastră, este fagure de miere,
Este graiul ce dă viață, e o caldă mângâiere.
Este darul de la ceruri de pe bolta cea cerească,
E altar de închinare, La mulți ani, să ne trăiască!

Hai la târg, că e plăcere...

Născut din negura vremii, târgul vechi numit talcioc,
Unde-n alte zone târgul se cheamă și iarmaroc,
E-un bazar cu vechi tradiții, pentru unii e miracol,
Cu o lume cam pestriță, târgul pare un spectacol.

De-i treci poarta dimineața sub raza blândă de soare,
Intri-n norul de fum negru cu miros de la grătare:
Mici și bere la vedere, fudulii, ceafă, momițe,
Cu surâs pe sub sprâncene de la faine chelnerițe.

Atmosferă de spectacol, micul, berea-s la cătare.
Cel mai tare la tarabe este cel cu „micul mare”.
Mustăcioși cu barba sură, negustori din vremi
trecute,
Glăsuiesc, prin voci dogite, cânturi doar de ei știute.

La o masă-alăturată e vacarm de carusel,
Toți vorbesc, nimeni n-ascultă, ca la Turnul lui
Babel.
Zavaidoc își drege glasul de pe-un disc de difuzor,
Admirată-i chelnerița cu ochi negri și breton.

La o palmă depărtare, pe tarabe ponosite,
Zac grămadă la vânzare lucruri vechi și obosite,
Din metal ori poleite, de prin casă adunate.
La talcioc găsești de toate: cuie strâmbe... roți
pătrate...

De-ai băut în tihnă berea și te-apropii de-o tarabă,
Poate vezi și duci acasă, la consoartă, o podoabă;
Cerceluși, poate mărgele, unicate, cu patină,
Colonie franțuzească cu parfum de briantină.

Pentru tine, că nu-ți strică: o brichetă, un breloc,
O potcoavă, o monedă purtătoare de noroc.
Poate-o carte, o oglindă, un cuțit, un bibelou,
Poate-ți face chiar cu ochiul Mona Lisa din tablou.

Pe o latură anume se-ncălzesc motoarele,
Herghelii de cai-putere în lumina soarelui.
„Ia mașina, ia mașina, e Germană, nu-i din China,
E ca nouă, e de-afară, adusă pe roți în vară!”

Câte, câte și mai câte... poate mii de exponate,
Însă coala nu-mi permite să vi le înșir pe toate.
Prețuri mici și mari tentații, chilipiruri de trei lei
Sar în ochi, poți să și cumperi și ce vrei, și ce nu
vrei.

Timpul zboară și măsoară, negreșit repede trece,
Cu gândul la chelneriță mai comanzi o bere rece...
Și te-ndrepți spre casă vesel, relaxat și jovial,
Cu-n cadou sau cu-o poveste, în sânul familial.

De ai ziua însorită, puțin chef și voie bună,
Hai la târg, că e plăcere, la sfârșit de săptămână!

Liliana Nanu
Membru al L.S.R.-Argeș



Când

Când toamna vine, iar tu taci,
Mi-e dor de vară și de maci,
Iar când frunza din pomi cade,
Dorul de soare mă arde.

Când suspină câte-o floare
Sub rouă rece, mă doare,
Și mi-e dor de curcubeie,
Când vântul haina-și descheie.

Când în cârduri păsări zboară,
Strigătul lor mă-nfioară,
Mi-e dor de greieri cu viori,
Și de noianele de flori.

Când în tăcuta dimineață,
Văd mantia groasă de ceață,
Mi-e dor de fluturi argintii,
De lanul galben, de câmpii.

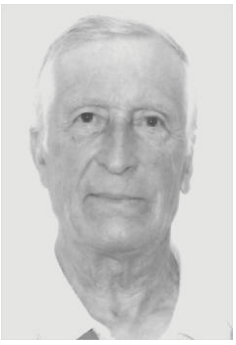
Când cerul plânge cu stropi reci,
Și tu, te pregătești să pleci,
Mi-e dor de munte și de văi,
Ș-un dor nebun de ochii tăi.

Iar când seninu-i tulburat,
Veșmântul toamnei deșirat,
Și frunza cere consolare,
Mi-e dor de înspumata mare.

Atunci când mă trezește în zori,
Bizarul croncănit de ciori,
Mi-e dor acut de libertate,
Și de o viață-n simplitate.

Mi-e dor de prietenie,
În nopți lungi, cu insomnie,
Parcă suntem tot mai singuri,
În sticloasele amurguri,
Și-n a veșniciei ramă,
Parcă totul se destramă.

Ion Alexandru-Dâmbovnic



Ce vină am …?

Ce vină am că m-au născut părinții
Și, dându-mi dinții, crunt m-au mai durut?
Ce-s vinovat că-n scutecele minții
Din mii de fleacuri adunai trecut?

Voit, ori nevoit, s-au strâns în creier
Și-nvălmășite, când și când, revin,
De când, prin lumea asta, tot cutreier –
Să fie vina mea acest destin?

Ori ursitoarea – mai mereu buimacă –
Și-a pus în minte a-mi testa răbdarea –
Când – gura vru vorbi, i-a spus să tacă –
Iar, eu visând, mi-a-năbușit chemarea?

Spre care zări, în zori, cântând cocoșul
A căutat: spre răsărit? spre-apus?
De-mi înșelă în vene sânge roșu
Și-amăgitoare visuri m-au sedus?

Dorind să zbor, priveam spre cer cocorii
Cum navigau, lăsând în urma lor
Câmpii sub brumă,-n vânzoleală norii,
Și-n inima-mi neîmplinitul dor.

M-a impregnat, s-a cuibărit în mine –
Sunt robul lui? Mi-e umbră, de-l suport?
Din zboru-ncătușat de gându-mi vine
Răspunsul ce zvâcnea ca un resort:

- Răchită plângătoare, și destinul,
Și tu – în viața asta-ngemănați –
V-ați îmbătat cu visuri și cu vinul,
Deci împreună sunteți vinovați.

Conviețuire

Neluând în seamă că vremea trece,
Rămasă singură în vârf de munte,
O bătrânică ziua-și petrece
Strângând în palme tâmple cărunte.

Și dorul, și-amarul, le-ndură de-o viață –
Trudește, tăcută, din zori până-n noapte,
Sărmana, de timp și de stei, se agață,
Crescând o căpriță ce-i dăruie lapte.

Pe prispă, la soare, visând – o pisică
Privește cum baba aduce un blid,
Chemând un cățel botezat Azorică –
Și-n grabă-și alătură botul avid.

Vedeți cum o capră așa generoasă
E-n stare să sature doi nesătui?
Bătrâna-i privește, zâmbind bucuroasă,
Lăsând apoi ochii să-i umble haihui.

Se-ntoarce la treburi - destule și-aici:
Frunzar cere capra, iar soba vrea lemne –
Sub frunze găsește un pui de arici

„- Ce mic este, bietul și-i foame, pesemne!”

S-adaugă, astfel, un suflet la masă
Și blidul cu lapte pe cei trei i-mpreună;
Că nu-s dintr-o mamă, nicicum nu le pasă,
Iar capra băbuței, de lapte e bună.

Căsuța din bârne scrutează în zare,
Spre piscul de munte și largul contur;
Bătrâna pășește pe strâmta cărare
Cu patru odrasle dresate-mprejur.

Morală:
Or fi dintr-o fabulă sau, poate, poveste,
Și capra, și-ariciul, Azorică, motanul?
Nu știu; îns,-acolo, aproape de creste,
Cu toate-și consum-o bătrână elanul.
……………………………………....
Deși gârbovită și grea i-i povara,
Asemenea dânsei-ar putea face … Țara.

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș



RĂTĂCIND ACEL MISTERIOS...

Acel misterios, tu ești
Mă pătrunzi și mă definești...
Ești a iubirii taină,
Ce îmbracă o altfel de haină.
Acel cu sufletul ascuns,
Iubitul meu, tu ești...
Greu, dar nu imposibil de pătruns,
În ale inimii tale ferești.
Acea enigmă greu de descifrat,
Tu ești iubitul meu, înflăcărat...
Ai avut acel pitulat de iubire,
Iar eu ți-am dăruit iubire
Și te-am scos din a ta fire.
Tu ești umbra clandestină,
De sămânța iubirii plină...
A iubirii noastre tulpină,
Ce își are o puternică rădăcină.
Acel misterios,
Ce m-a întors...
Și pe față și pe dos.
De acestea, tu ești vinovat
Și de faptul, că te-ai făcut greu de uitat.

UNIVERSUL HALUCINAȚIILOR…

Univers de halucinații,
Dominat de ispite și senzații…
Ce stricați liniștea îndrăgostiților,
Oaza de dor a iubiților.
Ispitele, stimulent pentru plăcere,
Căci ce e foc, ca focul piere…
Simțurile ne sunt absente și mute,
Dorințele sunt cele care cuibul, către ispite vor să și-l mute.
Și astfel decade în păcat,
Cu trupul în dorințe dezbrăcat…
În agonie și extaz amestecat
Și de pedeapsă și piedici încercat.
În fața ispitelor este mai multă reacție,
Decât în fața iubirii din păcate…
De alergia iubirii se face abstracție
Și astfel sufletele ne rămân goale și uscate.
Fugim de conținut și valoare
Ne împiedicăm de calitate…
Se preferă ale ispitelor cantitate
Și astfel nu mai vezi a inimii floare.
Halucinații versus iluzii
Sunt pentru oameni ce trec prin viață ca orbii și surzii…
Nu văd lumina și dincolo de ea,
Preferă praful și mizeria.
Universul halucinațiilor
Este iadul tentațiilor…
Ispite ce te țin pe loc
Și sufletul ți-l sufoc.
Te simți în mreje captiv,
În jocul lor ești activ…
Le ești un copil adoptiv,
La semnele lor receptiv.
Blocat în al halucinațiilor univers
Te scriu și te eliberez în vers…
Tu, cel pe care îl iubesc
Și cu tine, prin foc și lacrimă mă contopesc.

OPUNERE...

Când în fața iubirii te opui,
Ai teama, că ei ai să te supui...
Preferi să te revolți și să protestezi
Decât iubirii să-i cedezi.
Iubirii nu te mai opune

Armele învață a le depune...
Iubirea e a sufletului dimensiune,
Ce transformă totul în acțiune.
Cu cât mai mult te opui
De obstacole și piedici te lovești...
Nu reușești decât să te indispui
Și să-ți închizi ale inimii ferești.
Opunerea e un conflict inefabil,
Pentru suflet epuizabil...
Ce nu duce la nimic,
Decât devii tu cu tine, inamic.
Opunerea echivalentă cu autosabotarea
Nu te lasă să-ți îngrijești cu iubire a inimii floarea...
Opunerea înseamnă izolarea
În fața iubirii, în armură e înrolarea.
Opunerea e o barieră,
Între inimă și rațiune o ruptură...
Nu-i înțelegi a sa manieră
Și nu-i cunoști nici o scurtătură.
Să te opui de ce?
Dacă ai sentimente...
Ele sunt un indice,
Pentru inimă și suflet medicamente.
Să te opui de teamă,
Tot te vor lua în seamă...
Mai devreme sau mai târziu,
Ce nu știi e faptul, că ele îți țin sufletul viu.

Traian Tăbârcea
Membru al L.S.R.-Argeș



LUI

Mi-ai luat întîi şi-ntîi copilăria
Stau şi mă-ntreb cu ce oi fi greşit
De m-am trezit deodată văduvit,
Ştiind că vieţii i-am plătit chiria ?

Mi-ai luat cireşul negru din grădină
În care mă urcam cuprins de frică
Văzînd cum creanga parcă se ridică,
Scăldată în a ochilor lumină.
Şi boaba dule-amară mi-ai furat
Chiar din mînuţe fine de copil,
Te-ai strecurat hoţiş, tiptil, tiptil,
Fără să te gîndeşti, te-ai strecurat.

Mi-ai luat şi mure şi arşice chiar,
Şi zarzările crude puse-n poală,
Lăsîndu-mi cămăşuţa ruptă goală
Şi nu ştiu cui le-ai aruncat ca dar.

Mi-ai adunat profesorii, pe toţi,
I-ai strîns să-ţi facă ţie-nvăţătură,
Atunci cînd viaţa îmi era doar pură.
Ce-ai vrut să îmi arăţi ? Că poţi ?

Mi-ai smuls femeile din braţe uneori,
Cînd le iubeam cu totul, disperat.
De sufletu-mi zdrobit nu ţi-a păsat.
Cît aş fi vrut atunci să ştiu că mori!

Cînd le striveam în mine cu durere,
Le miroseam ca pe o floare rară,
Şi le gustam ca pe un vînt de seară
Suflînd în a corăbiilor vele.

De ce mi le-ai furat ? Şi un' le-ai dus ?
Le-am căutat prin case părăsite,
Prin amintiri, de vreme obosite.
Şi-acuma taci ? Nimic nu ai de spus ?

Nici cînd mă vezi că stau rănit la porţi,
Cu paşii scufundaţi în nemişcare,
Privind atît de trist în depărtare,
Cu gînduri tulburi şi cu ochii morţi ?

De ce mi-ai luat odaia vieţii mele ?
De ce mi-ai stins ţigarea de pe masă ?
Cafeaua mi-ai vărsat-o lîngă casă,
Iar clipele îmi par atît de grele.

Am obosit de-atîtea întrebări
Despre copii, profesori sau iubite,
Despre dureri şi clipe fericite,
Sau flori, iubiri, sau poate renunţări.

Mai am atît să te întreb pe Tine,
De ce atîtea mi-ai tot luat în viaţă,
Dacă Tu ştii că îţi voi sta în faţă,
O Doamne, cînd veni-voi pe la tine ?

Marian Teodor Popescu
Membru al L.S.R.-Argeș

Mânăstirea Călineşti, Picior de Rai în inima argeșenilor
Interviu cu Părintele Iorest Suma Achim
(continuare din numărul anterior al revistei)



M-T P : A devenit Tradiţie faptul ca la două săptămâni, să se săvârşească Sfântul Maslu. Care este efectul asupra creştinilor?

P I: Efectul asupra creştinilor este benefic: vindecarea şi îndepărtarea bolilor, a tot lucrul rău, iertarea păcatelor şi întoarcerea grabnică la credinţă. Creştinii mărturisesc că dacă nu au participat consecutiv la două Slujbe ale Sfântului Maslu, viaţa li s-a întors invers, fiind supuşi multor ispite şi încercări neaşteptate.

Mulţi credincioşi aduc mulţumiri pentru: Pomeniri, Slujbe, Taina Sfântului Maslu, toate însumate, schimbând în bine cursul multor vieţi.

M-T P : La finalul fiecărei slujbe, creştinii sunt invitaţi la masă. S-a dus vestea că mâncarea este foarte bună, că totul este bine pregătit. Cum se săvârşesc toate acestea?

P I: Cu Harul Duhului Sfânt, masa este binecuvântată, bogată, curat pregătită, după reţete tradiţionale, în vase mari, la foc de lemne şi cu apă de izvor.

M-T P : Ce ne puteţi mărturisi despre vizitele făcute la Ierusalim, la Sfântul Munte Athos, apoi în Rusia, Ucraina, Basarabia şi Italia ?

P I: La Ierusalim, cea mai mare minune, văzută în direct, a fost pe Muntele Taborului, la 6 August, Ziua Schimbării la Faţă a Domnului nostru Iisus Hristos. Participând la Sfânta Liturghie, s-a pogorât instantaneu un nor alb, umed, peste toată suflarea omenească. Simţeam pe barbă picăturile din condensul vaporilor de apă. Şi cerul era senin.

Concluzia este că tot ce scrie în Sfânta Evanghelie despre Ierusalim este adevărat şi totul se va produce la timpul cuvenit.

A urmat minunea întoarcerii apelor râului Iordan spre izvor în Ziua Bobotezei, când se botează Domnul nostru Iisus Hristos.

Minuni în Grecia:
- la Mănăstirea Iviru din Sfântul Munte Athos am primit o putere sporită pentru Rugăciune;
- la Biserica ,, Sfântul Grigorie Palama ” din Tesalonic am primit putere aleasă pentru Rugăciune şi răbdare.

Minuni în Rusia:
- la Mormăntul Sfintei Cuvioase Matroana din Moscova am primit putere sporită de Rugăciune.

Minuni în Ucraina:
- la Kiev, sub Mănăstire, sunt Moaştele a două sute de Sfinţi, care au trăit în peşteri, având ca hrană Sfântă Împărtăşanie şi o prescură. Trecând pe la fiecare catacombă a Sfinţilor şi închinându-mă, ajungând în dreptul unui Sfânt Ioan, am primit o mireasmă puternică de esenţă de mir.

Am fost impresionat de credinţa popoarelor rus şi ucrainean, de felul în care se prezentau şi participau la Slujbă: îmbrăcăminte decentă la toată partea femeiască, începând de la copile de câţiva anişori. Aveau toţi atenţia concentrată la slujbă, fără comentarii şi deplasare în timpul acesteia.

Bisericile au trei altare, cu trei programe de slujbă :
- între orele şase şi opt dimineaţa în primul altar, aflat în mijloc şi destinat tineretului;
- între orele opt şi zece dimineaţa în al doilea altar, aflat în stănga şi destinat adulţilor;
- între orele zece şi douăsprezece dimineaţa în al treilea altar, aflat în dreapta şi destinat persoanelor vârstnice.

În Italia am vizitat biserici catolice, printre care, Basilica Sfântul Petru, unde, pictura şi sculptura au fost executate de artişti celebri, printre care, Michelangelo Buonarotti.**(27.03.2022, Călineşti)**



Constantin Samoilă



Din amintirile copilăriei

Vara, drumul de la Corbi la Poienărei, după ce terminam cursurile, câteodată lipsind de la ultima oră, îl făceam cu pluta pe Râul Doamnei, până la joagărul boierului Vică Poenăreanu. Trebuia doar să așteptăm sosirea undei lacului, care, în drum, culegea toți buștenii. Sus, pe Muntele Zârna, era un lac de acumulare a izvoarelor care avea menirea de a mări debitul, atunci când porțile barajului se deschideau. Bușteni de brad curățați de cepi, prăvăliți de prin scocurile adânci până în albia râului, erau purtați deseori într-o mare învălmășeală până la Poienărei, locul unde, cu ciocuri și țapine, lucrători specializați în ale corhănitului îi „pescuiau" și îi depozitau pentru a fi prelucrați în fabrica ce funcționa numai prin forța apei Râului Doamnei, la joagărul lui Vică Poenăreanu.

Nu pot uita perioada când eram elev al claselor I-IV în Școala din Poienărei, formată din cancelarie, o sală lungă și o singură clasă mare, în care învățătorul preda simultan lecțiile zilnice celor peste 30 de elevi. Ce mare plăcere mi-a făcut prima zi de școală! Eram înarmat cu un ghiozdan țesut în război de mama, cu băieri tricolore, late ca niște bete, în care nu aveam decât tăblița și condeiul, poate și un „sandwich" din două felii de mămăligă friptă pe plita sobei din tindă, unse cu untură și usturoi și o bucată de zahăr candel, ce-mi amintește de ciocolata zilelor noastre.

Găliganii, pentru că așa le ziceam celor mai mari decât noi, stăteau în spatele clasei, iar cei mai mici și mai cuminți erau mai aproape de tabla imensă, rezemată pe trei picioare. Pe o poliță din stânga tablei se aflau rânduite, pe dimensiuni, darurile „Sfântului Nicolae" pentru copiii ce făceau năzbâtii sau, erau mai grei de cap. Băncile, așezate pe două rânduri, aveau fiecare câte patru locuri, cu scobituri pentru fixarea călimării de cerneală, a tocului cu peniță, a creionului și a condeiului. Tăblița din ardezie, cu ramă de lemn, o țineam în ghiozdan și nu o scoteam decât la îndemnul învățătorului când făceam câte o dictare, sau socoteli aritmetice.

Satul avea trei învățători, pe domnii Dumitrescu, Drăgușanu și Popescu. Cele patru clase le-am parcurs cu toți trei. Orice zi de curs începea cu rugăciunea „Tatăl nostru" și „Înger, îngerașul meu" și să sfârșea cu „Trăiască Regele". Nu pot să uit perioada de școlar al claselor V-VII, când pe vreme rea sau bună, pe timp de iarnă sau vară, împreună cu alți 7-8 colegi mai mari sau mai mici, făceam naveta pe jos, circa 4 km, până la școala elementară din Corbi.

Aici, veneau și copiii din Nucșoara, Sboghițești și Galeș – Brăduleț. Atunci când vremea de iarnă era foarte rea, mai rămâneam la internatul improvizat în câteva case din satul Corbi. Îmi amintesc de o iarnă cumplită, a anului 1951 – 1952, când au apărut haite de lupi veniți din Bulgaria, care au trecut pe banchizele de gheață de pe Dunăre și făceau ravagii printre animale. Într-o zi, când ne întorceam de la școală, după ce am urcat caldarîmul, aproape de Cireșel, ne-a fost dat să fim martorii cele mai groaznice scene din viața mea de copil: o femeie – Țața Tinca – mai în vârstă, pe când se întorcea de la o prietenă care locuia „La Râu", a fost încolțită de lupi, care au devorat-o pur și simplu... Îi mâncaseră gâtul, pieptul și burta până la șolduri... Mai erau doar picioarele pline de sânge și noroi, tăvălite prin zăpada înroșită. Opincile și ciorapii erau bine fixați pe nojițe... Alături, era furca de tors ruptă în trei și caerul înroșit de sânge și dezlânat. Probabil, se luptase cu haita până ce furca a cedat. Peste vreo două zile, s-a găsit și capul cu părul despletit, tocmai la Șipot, sub pădure, târât de vreo jivină sau de vreun câine nesătul. Nu pot descrie ce sentimente de groază am simțit noi, copiii. Astăzi, locul este marcat cu o cruce veche de piatră, fixată în beton, prin grija consăteanului meu, ing. Lulu Andreescu-Cujbescu...

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș



Alegeri

Trecând
Peste o noapte ușoară,
Ascult, șoptită
Vocea de vioară...
Trăim mărite stări,
Suntem în energii
Albastre prin visări,
Hai hui purcedem.
Trecând
La altă noapte ușoară,
În înălțimi accedem.

Pentru toți

Mulțumim, dragi copaci,
Sunteți binecuvântați
Împreună cu florile,
Prieteni cu zorile,
Firul ierbii vă susține,
Printre laude divine.
TOT înseamnă împreună,
Dragostea-i ca o cunună,
Frumosul ne ocrotește,
Aerul ne-nsuflețește.
Țelul, dragostea,
Ne-adună să primim
Fără de teamă doar lumină
Și doar pace,
Lumină orânduită
Pentru viață fericită !

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeș



ILUZIE DE IERI

O voce a zilei de ieri
Striga din amintiri
În plină zi de azi
Ca și când știa
Tăcutul mâine
Ce vor spune
Bieții profeți
ai dimineții

Ceva din ziua de ieri
Plângea în tăcerea
Zgomotosului azi
Fără gură sa strige
De păcatele
zilelor fugite
Fără perspectivă
De întoarcere...

Ceva din ziua de ieri
şi-a strigat durerile
până când
a tăcut
şi a murit!...
Tăcerea
Nu se iartă!...

ILUZIE CU FOC DE GHEAŢĂ

Atunci când ai plecat,
ai aprins în mine
o candelă cu foc rece
din lacrimile
care-au rămas să mai stea
în camera goală
şi prăfuită
a hotelului inimii,
şi au stat
şi au îngheţat
în veşnicia calendarului
rupt şi uitat...

Dorina Mihai-Moise
Membru al L.S.R.-Argeș



FLORI DE IUBIRE

Floarea dorului e de nenumărate soiuri,
Fluturii iubirii zboară-n roiuri,
Floarea se încinge într-un dans
Cu vântul dulce de-nserat !

Flori de iubire sunt toate cărţile,
Toate amintirile şi toate hărţile,
Lumea e o şcoală în dar,
Făcută de Duhul şcolar !

De aceea susură râurile,
Şi crângurile înverzite voioşia o dau,
De aceea cântă păsările.
Şi ni se trimite ploaia-n dar !

Pe mări şi oceane suflă furtunile,
Şi uneori şi aproape de ţărm,
Cad răpuse fapturile
Ce din minte locul şi-l pierd !

Cum de răbdăm despărţirile,
Şi ne poartă gândul hoinar,
Să ne lăsăm din viaţă iubirile
Să plângă-n zadar !

Adunaţi deci ca roadă iertarea,
Din care să vă puteţi împărtăşi,
Căci de unul îi atinge onoarea,
Oricum, cu toţii vom muri !

Plânsul fericiţilor ne fie călăuză
Spre milostenie şi dar,
Căci nicio minte ursuză
Nu capătă har !

Voios a fost Domnul în tinereţile sale,
Şi mândru la făptură şi chip,
Mânios de păcatele tale,
Dar din fire milos !

Fii şi tu, umană făptură,
Demnă de darul Său,
Nu cârti, nu fi slobod la gură,
Şi nu te bucura de rău !

Flori de iubire atunci vor înflori
La toate gesturile tale,
La timp oricând te vei căi,
Şi vei fi plin de îndurare !

Când la rând vei aştepta,
Nu te semeţi spre-a intra,
Căci răbdând mult
Te vei încununa !

Şi nu lăsa în veci cuvântul să-ţi scape,
Din nebăgare de seamă te-oi scutura,
Spre-a fi în tot şi în toate,
Roada lui Christ, Via Sa !

Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș



PUTEREA DE A TE SCHIMBA

Într-o lume a viciilor şi idolatriei,
Cu greu găseşti puterea de a te
schimba,
Doar Biserica mai face faţă isteriei,
Unei societăţi care oricând poate sucomba !

Adu-ţi aminte, omule, căci ai o datorie,
Pe-acest pământ ai venit cu un scop,
Să faci din viaţa ta o mărturie,
Trecând fără teamă al vămilor hop !

Şi dacă viaţa ta a fost păcătoasă,
Că cine poate spune că n-a greşit ?!
Încearcă să te-ndrepţi pe calea luminoasă,
Ce duce la viaţa cea veşnică negreşit !

Ai întotdeauna cu tine un aliat,
Fidel prieten şi întotdeauna săritor,
Acela este Iisus, Dumnezeu adevărat,
Cel ce ne dă viaţă şi mântuire tuturor !

O lume şi o societate în declin,
Au adus păcatul la cote înalte,
Răul a ajuns să facă din asta un festin,
Minând bunătatea şi toate celelalte !

Schimbarea mai întâi în tine să o faci,
Să cureţi sufletul de întinăciune,
Numai aşa Domnului cert o să-i placi,
Aducând prinos de mulţumire !

Uită răul făcut de aproapele,
Întinde-i o mână la necaz,
Nu închide şi nu odihni pleoapele,
Ce-ţi vor schimba al vieţii macaz !

Toată viaţa e un drum al schimbării,
Adeseori e nevoie de un nou început,
Să găsim poteca şi aleea plimbării,
De mână cu-al credinţei nobil scut !

Maica Domnului se roagă neîncetat,
Pentru sufletele greu încercate,
Ea aduce din cerul înalt înstelat
O speranţă şi o rază a luminii neînserate !

Marina Pantazi

Cugetare



Într-o zi m-a sărutat
Moartea pe umăr
Era rece, plăcută și liniștită
Timpul încremenise și el o
clipă
Îngheat de sărutarea ei
Iar copacii înfloriţi păreau și mai fragezi
Acea frăgezime a sufletelor de copii
Ce sunt destinati sa îmbătrânească repede
Alergați de timp pe cărările copilăriei.

Iertare mamă

Scumpă mamă, te rog iartă
Pe al tău copil cu chef de ceartă
Ce a uitat că l-ai crescut
Cu mâinile tale l-ai susținut
Şi când i-a fost mai greu
În umbra lui ai stat
Nopți nedormite ai adunat.
Șiruri de lacrimi ți-au căzut
Când puiul tău era bolnav
Şi nimeni nu a știut.
Mai iartă-mi mamă răutatea
De a te judeca și nedreptatea
De multe ori orbită de egoism
Nu am remarcat al tău eroism
La câte lucruri pentru mine ai renunțat
Când ți-a fost mai greu tot ai luptat .
Azi când la rândul meu părinte sunt
Te prețuiesc, ești tot ce am mai sfânt.



Pictură **de Liliana Nanu**

Gelu Ungureanu



„Fiți ascultători”

TRANSFORMAREA RĂSPUNSURILOR

Uneori privesc neputincios
cum se sfărâmă bucuriile;
cum se izbesc de orice,
răpuse de mârșăvii nebune.
De obicei se-ntâmplă când
cineva îți dibuie cu meșteşug
slăbiciunea, provocându-te
absolut.
Neîndoielnic, jaf pe față!
Se vorbește în tăcere
de universala alunecare –
avem răspunsuri
binecuvântate ce plutesc
cu noi cu tot,
în aceeași barcă,
pe ape veșnic încruntate.

NUMAI TINERII PÂNDESC

Numai tinerii pândesc
intrarea în eternitate,
oferind cu zgârcenie
dragostea lor
ca pe o însuflețire prea puțin
sacrificată.
Numai ei așteaptă-n schimb
un țărm viitor,
având înclinație spre
meșteşugul îmbrățișării.
Noi, cei de pe malul opus,
privim spre catarge scălâmbe,
medităm fără elan
la statornicia rânduielilor
mereu seduse-n van
de-un spirit anonim.

ÎNCĂ MAI SUNT NELOCUITE DESTINE

Încă mai sunt nelocuite destine
ce își vibrează puritatea;
atunci noi înșine ne uimim
cât de mult am greșit
necunoscându-ne la timp
iminentul început –
sălașul farmecului.
Am remarcat doar chemarea (oferta grăbită) –
am îmbrățișat
această ambiguă valență
cu o supunere demnă de milă.
Căutăm pașaport pentru dreptate?
Cine ne-ar compătimi?
Lăsați-vă umbrele să se plimbe-n
voie!
Cel puțin acum să fim îngăduitori,
și-ncrezători în noile destine.

PÂNĂ UNDE?

Neștiind până unde ține
hotarul răutății, nu pot
să-mi controlez conduita,
manifestând o oarecare
disperare.
Meandrele scăpate din priviri nu
anunță nimic nou;
s-or fi schimbat perceptele dintâi?
Un impuls lăuntric, mai puțin încordat,
îmi dă ghes să merg înainte:
îmi fac curaj spre acest adăpost
ce se îndepărtează cu fiecare pas.

Aritina-Mihaela Ionescu



Lumina ...Luminii

Lumina s-a propagat din Cer
Și s-a născut
Din Sfânta Fecioară
Și-a împăcat
Făptura cu Dumnezeu.
A dărâmat bariera
De netrecut
Între Lumea căzută
Și Dumnezeu!
Prin moartea și învierea Sa,
Ne-a redat NEMURIREA!

Maria Giurgiu
Membru al L.S.R.-Argeș



ENERGII DIN CREDINŢĂ

E Crăciun și ne ninge
energii din credinţă,
Spiritul Sfânt, veghetor!
Limitările lumii
Cern prin sită lumini
Celeste
Materia grea.
În nesfârşită durere
tinde
Către transformări,
Energii – pătimaşe.
Dizolvă credința curată
Gunoaiele lumii,
Manipularea globală a ocultei
Și politrucilor aserviți
Se repede ca fiara turbată,
Să ne sfărâme curajul
Din sufletul ocrotit
De sămânța divină.
Ascunsă-i magia credinței
În colinde,
de menestreli-mesageri,
Sufletul plutește
peste ruina lui Ieri,
Azi îl macină zâmbitor
Libertatea-l hrănește.
- Ne insufli ISUSE,
din forţele tale celeste
În noaptea tăcută,
Cu parfumu-i de brad,
Duhul tău misterios.
- Naşterea lui Isus Cristos!

STEAUA DIN VIS

-Am visat într-o noapte
spiritul stelei moarte
cum deschidea ochii
Și-mi vorbea:
„M-ai ucis odată
pentru-o iubire blestemată,
am pierit cu sufletul tău
într-un naufragiu!
Renăscută din pântecul beznei
ți-am adus în dar
o filă albă
să scrii pe cerul tău
o altă poveste!
Eu sunt lumina din idee
versul poemului imortal
sunt din sufletul tău
o scânteie,
călăuză a inimii spre Lumină!

-Mereu
Te- am dus de mână
afară din eternitatea beznei.
De ce mă încătușezi iar și iar
în aceeași închisoare
a unui gând strâmt?
Te așteaptă afară
Oceanul,
să te reverși...
stea a imensității!
-Întinde mâna doar cu credinţă
și primeşti!

Nae Stancu





Love Story

Tare frumos viața mi-ai bucurat;
Eu mai puriu, iar tu puștoaică...
Și-mi amintesc de amorul tău curat,
Când plătesc ratele la bancă.

Enigmă la catafalc

De ce-a murit, nu pot să spun!
Eu îl știu vesel, bând, mâncând...
Părea că e sănătos tun,
Lua și viagra când și când.

La pensie

Scurt mi-e pasul, nu mai am nerv
Și cam fug damele de mine,
Auzul mi-e mai slab, observ
Și văd că nici nu mai văd bine!

Prevenție

Doamne, când o văd cu fusta scurtă
Și goluță pe apetisantu-i sân,
Nu mă duce pe mine în ispită,
Că acolo rămân!

Mihaela Bujor



La ușa Raiului

Atunci când mă iubeam cu vântul
Un foc mă-nconjura și mă-ncălzea.
Reavăn era pământu-n preajma mea,
C-aș fi trăit așa, mult timp de-a rândul.
Dar m-am iubit, apoi, cu soarele...
Îmi era bine la umbra razelor sale,
Florile toate îmi înfloreau în cale,
Și din roua lor se înmulțeau izvoarele.
Când m-am iubit, mai târziu, cu luna
M-au invidiat toate stelele Cerului,
Dar nu-mi păsa. Numai că la ușa Raiului
Mi se cerea înc-o iubire...numai una.
Te-am întâlnit pe tine, ca-ntr-un vis...
Cu brațele din iarbă crudă m-ai cuprins
Și în petale parfumate tu mi-ai stins
Tot dorul, urcând, apoi, cu mine-n Paradis.

Într-o zi

Într-o zi o să plec
Și o să iau cu mine doar iubiri...
Mi-e sufletul plin, dar, totuși mi-e sec,
Și port ce mi-e drag, în priviri.
Aici pe pământ mă doare...
Mă doare chiar și roua curată,
Mă doare suspinul din mare
Și ce n-am trăit niciodată:
Să curg la un loc cu izvorul,
Să ard, măcar, cu o rază de soare,
Să torc din iubire fuiorul,
Curcubeului să-i fiu culoare.

Voi pleca într-o zi, c-așa-i firea,
Așteptând, doar tu, să mă răsfeți
Și de-ți este curată iubirea
Poate mai rămân preț de vreo două-trei vieți.

Singură

Mi-aș agăța gândul de mugurul dulce
Al razei de lună ce vrea să se culce
Cu capul în sânul ploii de primăvară..
Eu s-adorm cu ea, să mă trezesc vioară
Cu corzi dintr-un surâs suav de dor
Și cu arcuș din susur de izvor.

Singură, n-aș putea cânta niciun refren, măcar,
Și-o umbră de celest scripcar
Și-a strecurat degetele și a ciupit ușor
O coardă a sufletului meu, ce a-nceput să cânte...fior
De bucurie a tresărit din inima ta caldă.
De-atunci a mea inimă în dor și-n Rai se scaldă.

Victor Panduru
Membru al L.S.R.-Argeș



OPRELIȘTEA
Fragment din romanul
istoric CARTIRUIREA

În holul larg al intrării, cu pereții plini de portretele țepene, pictate în ulei, ale unor vechi fisolgăbirăi, destoinici funcționari imperiali, Abrudan se aşeză pe canapeaua lungă și, după ce îi privi rece, intră într-o așteptare sâcâitoare, care-i zvoni totuși gânduri bune, când își dădu seama că figurile venite din vremuri erau parcă prinse de leşuială în topiri, într-o pornire spre ducă. Se lăsă slobod nădejdiilor că soarta urmașilor ce-i aveau zugrăviții între rame va fi una de ținut necazuri de mână. Închina adânc o rugăciune nevăzută și nu ostenea să-și poarte singur răspunsuri, convins că pânzăria chipurilor care-l împrejmuiau, gârbovite de păcate, în truda la ticăloșia atâtor ani cu agoniseli de ocară, smulse din obida supușilor de care aduceau aminte, se va topi în schilodirile blestemelor.

Tocmai când căuta mai mult să-și prăpădească așteptarea, gândind la tot felul de închipuiri, ușa calemului se deschise bezmetic și o doamnă cu vânturar în mână plecă grăbită spre ieșire fără să-l bage în seamă, condusă cu înclinări de un odăieș, care, de cum sfârși lingușeala pe lângă ea, se întoarse, și îi lepădă poruncă să intre la fisolgăbirău. Chipurile, binevoitor, când trecu pe lângă el prin anticameră, îi șopti să nu aibă mintea bătută de uscăciune, că doar bântuit de vorbe cu belșug de înțelepciune poate să scape de harabnic.

Îmbrăcat în redingota păcurie, cu poale nu prea lungi, încheiată la două rânduri de nasturi, pe care își atârnase câteva decorații imperiale, fisolgăbirăul Salacz, osos și firatic, cu chip tras, pe care înțepeni un zâmbet fățarnic, se ridică de pe jilț, îi întinse ceremonios mâna, poftindu-l să ia loc pe sofaua turcească alăturată, după care își aprinse țigara înțepenită bine într-un portțigaret lung de chihlimbar prăzuliu. Pus pe discurs de amabilități cu argumentări, porni repede să-l perie cu vorbe despre rolul pe care puteau să-l aibă oamenii de elită ca el în chibzuirea luării măsurilor deștepte, pentru vremuri de cumpănă, după cum erau cele prin care treceau. Îi turui că oamenii asemenea lui, trebuie să reprezinte însăși garanția stăpânirii de drept în Ardeal a coroanei sfântului Ștefan, singura care, pentru tihnă, poate să fărâme detrimentele tuturor celor care nu sunt maghiari, din nefericire, căpițate mult în ani prin proastă chibzuință, și pentru asta, atât el, cât și alți înalți funcționari regali își vor pune, cât de curând, fără preget, multă cenușă în cap. Tradiția hunică și turanică a misiunii istorice maghiare nu trebuie fărâmată, își hrănea el sâcâitor chibzuința, numai că mintea îi rostogolea rău cețuri și, prinzându-l în priviri pe Abrudan, se opri brusc, neliniștit că ar putea să fie crezut că una spune, dar alta e pregătit să facă. Înțepeni pe jilț încurcat, pus să-și jugrăvească pe față o satisfacție apăsată, doar că amintirile când tăgăduise în atâtea întâlniri eșuate dreptul băștinașilor să-și facă slobozi cârmuirea după datinile moștenite din veacuri îl troieni. Mai toate întâlnirile sfârșiseră cu protestele scrise ale românilor înaintate guvernului sau ministrului Afacerilor Dinlăuntru. Câteva clipe, amândoi se amănunțiră în tăcere, pătrunși de înțelepciunea că ura naște ură, așa cum prigoana pritocește revoltă, într-o cârdășie aspră cu anarhia, ca atunci când, după întrunirea aranjată în târgul de sâmbătă, unde venea lume multă de prin satele apropiate, se ceruse împărțirea pământurilor grofești.

Fisolgăbirăul încercă din nou să-l privească lămuritor, dar cântări că discuția poate ajunge plină de ură și, de frica greșelilor, vârât neghiob în ele, ezită să mai fie afabil, după care, cu dispreț suveran, trecu la ținut o lungă morală, convins că nu-l poate trage din îndărătnicie, până când, la o vreme, Abrudan îl lăsă cu vorbele neisprăvite: „Nu vreți să acceptați adevărul, domnule fisolgăbirău. Sau îl acceptați și vă cuprinde teama! Trecerea noastră, a românilor, prin restriști se gată! Armata română e adunată din nou. În curând, vine peste munți!”

Silvia Giurgiu
Membru al L.S.R.-Argeș



Imprundența iubirii
(proză scurtă)

Într-o după amiază de toamnă, hoinăream visătoare pe cărările pădurilor, pe care le străbăteam zi de zi, în drumul meu către școală, îmbătându-mi sufletul cu frumusețea inegalabilă a naturii, care își schimba înfățișarea de la o zi la alta, cu ușurința unui cameleon. Culorile ei, rezonau cu stările mele emoționale, care mă amețeau cu intensitatea și diversitatea lor. Eram prin clasa a șaptea și mă îndrăgostisem si eu de un băiat. Nu prea îmi era clar, ce însemna asta, dar descopeream cu stupoare și emoție din răvașele de iubire, pe care le primeam prin tot felul de mesageri. Le citeam cu ochii măriți de curiozitate și spaimă, iar declarațiile lui înflăcărate mă contrariau și mă îngrijorau, mai mult, decât îmi făceau plăcere. Nu știam, cum să gestionez fervoarea cu care mă asalta și îmi era de-a dreptul frică de insistența cu care mă căuta.

Era prin anul doi de liceu și erau îndrăgostite de el toate puștoaicele din sat. Probabil, că mai mult faptul acesta m-a convins, să-i accept prietenia. Deși, din punct de vedere fizic arătam ca o domnișoară sadea, mintea mea era preocupată încă de șotron, săritul coardei, bătutul mingii pe islaz și multe alte jocuri ale copilăriei.

Dar când m-a invitat la „cinema”, la căminul cultural din cadrul școlii generale din localitate, a fost evenimentul vieții mele. Am văzut Vraciul, dar e mult spus, „am văzut”!... Eu, nu am văzut nimic altceva, decât steluțele și inimioarele colorate, ce pluteau de colo-colo, prin umila sală de cinema improvizată. Atunci m-am îndrăgostit până peste urechi de frumosul meu cavaler. Tot atunci am descoperit că mâinile mele deveneau adevărați conductori electrici, când le atingeau pe ale lui, iar inima trepida nebunește, când buzele lui îmi atingeau părul. Eram tare mândră de atențiile lui și simțeam

invidia celorlalte, fete ca pe un stimulent de creștere și evoluție, care mă propulsa direct în adolescență.
Din ziua aceea, am început să-i răspund la scrisori și mi-am descoperit niște abilități creative extraordinare, de a căror existență nu știam.
Tot atunci, am aflat că sunt frumoasă și am descoperit necesitatea oglinzii. El mi-o repeta de zeci de ori pe zi, încât am luat-o foarte în serios. Astfel, am trezit bănuielile mamei, care a început să mă controleze cu o rigurozitate îngrijorătoare.
- Fată, ce tot caută Victor pe la poarta noastră, mereu? Parcă și-a pierdut năravul pe aci! Nu cumva!... se dumiri ea, deodată, plesnindu-și o palmă peste frunte. Vezi că te jumulesc, de nu te vezi! Vezi-ți de școală! Nu începe, să te uiți după băieți de acu, că ai încurcat-o!
- Ce ai mamă? m-am „ îngrozit" eu ipocrită, făcând pe indignata. Cum poți, să crezi așa ceva, despre mine? Am crescut și eu, în caz că nu ai observat și e normal, să am mai multă grija de mine! Fetele din clasa mea sunt cochete, se mai și machiază, câte unele, au uniforme noi și lucruri frumoase! Eu mă duc la școală cu același ghiozdan din clasa a cincea, cu pantofii aia cu catarame, caraghioși și ponosiți, care mi-au rămas și mici pe deasupra și mă obligi să port și acum codițe cu fundițe! Parcă sunt...Lizuca!
Mama m-a privit câteva clipe surprinsă, apoi mi-a întors spatele bombănind, cum îi era obiceiul:
„Lizuca? Hm, cine o mai fi și asta? I-auzi frate, la ea!" Dar din ziua aceea, bănuielile mamei s-au cam stins, eclipsate strategic de reproșurile mele.
De atunci, umblam cu mare băgare de seamă amândoi și mă aștepta seara în fața școlii, după ce ieșeam de la ore, deși eram nevoiți să suportăm toate tachinările colegilor mei, mai ales ale celor de sex masculin, care deveniseră surprinzător de geloși și conștienți de existența mea. Până atunci, singurele lucruri care îi atrăgeau, erau codițele mele, de care adorau să mă tragă în timpul orelor, tocmai pentru că nu puteam să ripostez, în niciun fel. Știau ei bine, că până la următoarea pauză îmi mai trecea mânia, iar setea de răzbunare se mai domolea oarecum, deși nu se stingea niciodată de tot.
Suportau consecințele cu demnitate și își purtau vânătăile ca pe niște trofee de război, fără se se plângă prea mult. Dacă nu s-ar fi scandalizat mamele lor, când le descopereau și nu ar dat fuga la mama să mă reclame, socotelile dintre noi ar fi fost fair play.
Dar, de când cu idila cu acel băiat, străin de școala și localitatea noastră, competiția pentru atenția mea devenise îngrijorătoare. Ghiozdanul și caietele îmi erau vandalizate constant, în căutare de răvașe de iubire. Aveam mare grijă să nu cadă vreunul în ghearele lor, dar într-o bună zi, când în urma unei contradicții dintre noi, Victor mi-a scris un bilețel, pe care mi l-a trimis printr-un coleg de școală din clasele mai mici, îngrijorat de supărarea mea, inevitabilul s-a produs.
Nefericitul curier a fost identificat de către „miliția" clasei a șaptea și deposedat de corpul delict, cu bobârnacii de rigoare. Micul erou a vrut să-și apere onoarea de poștaș și a capsat vreo doi-trei dintre jefuitori, cu mușcături și zgârieturi, aplicate cu simț de răspundere.
Am descoperit dezastrul singură. Toată suflarea băiețească din clasa mea era grămadă într-una din bănci, chicotind de mama focului, trăgând cu ochiul la mine. M-a ars în suflet o bănuială și am luat arătătorul de la tablă, îndreptându-mă hotărâtă către focarul, care îmi infecta zilele. Am zărit bucățica de hârtie mototolită din mâinile unuia dintre hultani și am croit prima spinare încovoiată sub povara curiozității. „Vulturii" s-au împrăștiat urlând care încotro, dar cel cu corpul delict nu a mai scăpat din ghearele mele. Bad, bad girl!.. Cicatricile au rămas până în ziua de azi, pe care omul le etalează cu obidă, ori de câte ori mă întâlnește.
Prima mea dragoste s-a sfârșit în acea seară, sacrificată pe altarul indiscreției, pe care nu am putut-o îngădui. Au fost zadarnice toate rugămințile și toată perseverența lui disperată. Bad, bad girl!...

Pușa Chiriță

Informații și convingeri

Nu există informație care să nu fie dependentă de un context, ai nevoie s-o înțelegi din contextul ei. Informațiile ne afectează deoarece ne emoționăm prea repede. Informația se verifică din trei surse cel puțin, privește-o din trei perspective diferite. Altcineva dacă s-ar uita la ea, ce-ar zice? Informația trebuie selectată bine. Poți să-ți creezi propria realitate fără să vrei prin a fi foarte predictibil în preferințele și căutările tale. Cum? Totul pleacă de la propriile convingeri. Oamenii bogați spun la unison că au puterea de a menține în capul lor mai multe păreri contrare. Mintea ta face scenarii atunci când are o idee în cap, ceea ce este foarte bine pentru că ai posibilitatea de a lua o decizie mai bună. Fiecare scenariu imaginat de tine are propriile resurse distincte intre ele și pe care le aloci fiecărui scenariu în parte. Când se schimbă radical contextul în care te găsești, această abilitate a ta de a gândi scenarii variate devine critică, necesară și ajutătoare, ceea ce face diferența și aduce câștig de cauză, este meritoriu și matur. Deci, orice idee ai alege a o contextualiza. Gândește strategia și costul prăbușirii planului. În oglinda retrovizoare este mult mai uşor să vezi traseul decât direct prin parbriz. Fiecare dintre noi avem propriile convingeri la care ținem inconștient. Ai prejudecata confirmării. Când

o sută de oameni spun despre un lucru faptul că este bun, nu înseamnă și că este bun. Fiecare dintre noi pe acest pământ vrem să ne convingem că banii nu aduc fericirea și o facem pe cont propriu. Vrei să ai un copil cu picioarele pe pământ? Atunci pune-i mereu responsabilități pe umeri, iar de la patru ani du-l într-un loc depărtat de casă și apoi lasă-l să se întoarcă singur spre casă, tu urmărindu-l din umbră pentru a nu te vedea și el se va putea concentra în liniște doar spre drumul pe care să se întoarcă singur spre casă. Acesta e doar un pas în modul de a-l învăța să devină independent.

Convingerile pe care le ai la adresa ta sunt în strânsă legătură cu sentimentele și acțiunile tale. Imaginea de sine îți determină comportamentul, iar comportamentul, caracterul, în speță realitatea în care trăiești. Care este sentimentul ce predomină atunci când vrei să faci ceva anume? Ce crezi despre tine? Ce anume te motivează în orice întreprinzi? De obicei, vezi lucrurile pe care vrei să le vezi, nu și pe acelea de care ai nevoie. Ai nevoie să vezi holistic, adică la 360 grade lucrurile care vin de la aceeași sursă și nu doar într-un singur sens, așa cum o facem toți. De ce să nu înveți lucruri noi și te tot învârți în același cerc, în aceeași lume în care ceea ce ai estimat se validează prin ceea ce îți este pus în față fără a vrea să înveți lucruri noi? Nu schimbi perspectiva, nu te mai îndoiești, rămâi cu atitudinea că oricum știai tu, la ce-ți mai trebuie să afli noutăți despre lucrurile știute deja, astfel consolidându-ți vechile convingeri. Convingerile sunt niște estimări ale realității care te-au ajutat în realitatea din trecutul tău și le-ai considerat ca fiind adevărate. De ce să nu devii sceptic privind trebuința lor în realitatea lui acum și aici? Șansa favorizează o minte pregătită să vadă doar oportunități și potențialul ce se arată în noi soluții și nu în problemele soluțiilor.

-Broscoiașule, dincolo de ideile de bine și de rău se află un câmp. Te aștept acolo.

-He, sunt ascunse în văzul tuturor toate dorințele noastre. Ca atare, nu începe dacă nu vei continua....

Viețile noastre se întreţes și acest lucru nu e întâmplător. Fiecare dintre noi este un fir vital în tapițeria altei persoane, ceea ce determină faptul că suntem cu toții implicați în această călătorie numită viață. Să știi să te gândești și la ceilalți înseamnă să știi să trăiești. Bucuriile celor din apropierea noastră trebuie să fie și bucuriile noastre, iar necazurile lor trebuie să ne doară și pe noi. Ceea ce faci altuia îți va fi făcut ție, asta e toată filosofia pentru că mai devreme sau mai târziu viața îți întoarce totul. O viață în care faci greșeli îți este mult mai folositoare decât una fără să faci nimic. Viața n-o meriți dacă n-o folosești. Trăiește-o bucurându-te de ea!

-De ce?!

-Pentru că plătești orice greșeală înregistrată acolo în subconștientul propriu și vei plăti garantat, astfel ai șansa să-ți trezești conștiința la timp. Ai grijă de corpul tău pentru că este singurul loc unde va trebui să trăiești. Alege un răgaz pe zi în care să nu gândești la nimic, doar simte. Astfel concentrându-te la aceeași oră în fiecare zi din ce în ce mai mult vei afla ce este fericirea permanentă, bucuria deplină care există în tine fără nicio explicație. Taci și antrenează-te în a face pauzele mari și cât mai frecvente între gândurile pe care le ai și descoperi fericirea de care ești atât de responsabilă, nu o mai aștepți de la nimeni și nimic din exteriorul tău.

-Dacă renunț la ceea ce sunt, devin ceea ce aș putea fi. Am un ego care este o parte din mine. El este celălalt adevăr. Conștientizez că am frici de orice, oricând, am anxietăți, am atac de panică. De ce?

-Pentru că nu acționezi și presupui că gândești prea mult când, de fapt preiei ceea ce gândesc alții pentru tine și tu nu realizezi acest lucru.

CONSTANCE (Va urma)

Loreta Din

Membru al L.S.R.-Argeș



Trăiri necenzurate

Rămâi, tu raza dintr-o stea,
Nu mai pleca nicicând,
Alungă-mi tot ce este trist,
Din ochi, dar și din gând.

Rămâi pe drumul cel ales,

Lumina caldă ce-mi dă viață,
Să-mi dăruiești clipe de-amor
Și un zâmbet larg, uitat pe față.

Închide-mi ochii c-un sărut,
Și-am să fiu zâna bună,
Te voi lăsa ușor să-mi guști,
Dulceața de pe gură.

Să îmi ridici ușor șuvița,
Ce mi-a căzut rebel pe față,
Cu un sărut și pasiune,
Trezește-n mine acel fior,
Și dă-mi din nou, poftă de viață.

De vei simți atunci, și-ai vrea,
Tu, rază ce căldură-mi dai,
Voi fi-ntru totul doar a ta,
Splendoarea trupului s-o ai.

Rămâi tu raza dintr-o stea,
Pe culmi de mult visate,
În schimb, din plin vei savura,
Trăiri necenzurate.

Visează pentru mine

Visează pentru mine,
Căci eu am obosit,
Am fost pierdută-n lume,
Acum m-am regăsit.

Visează pentru mine,
Și dă-mi speranță iar,
Căci mult timp s-a pierdut,
Dar poate nu-n zadar.

Alungă-mi oboseala,
Ce-n ani am adunat,
Să-mi readuci speranța,
Cândva ce-ai spulberat.

Redă-mi acea iubire,
Și du-mă înapoi,
De crezi c-a fost greșeală,
Tăcerea dintre noi.

Visează pentru mine,
Visează pentru noi,
Că viața ni-i străină.
Suntem nefericiți,
Pe dinăuntru, goi.

Și de-ai dori apoi,
Cu drag să-mi ții o mână,
Doar retrăind iubirea,
Putem visa-mpreună.

Regăsire

Mereu aici mă regăsesc,
Vorbind cu tine, mare,
Tu, ca răspuns la tot ce-ți spun,
Trimiți valuri rând pe rând,
La mine la picioare.

Și se tot zbat ca într-un dans,
E dans sau înclinare?
Parcă te bucuri că mă vezi
Și le trimiți să mă atingă,
În semn de salutare.

Sunt fascinată să privesc,
A ta dimensiune,
Îți povestesc tot ce-am făcut,
Ce simt și plâng și râd cu tine...

Vărs o lacrimă în tine,
Te prefaci că nu o vezi,
Cu săruturi trimiți briza,
De pe față tu mi-o ștergi.

Câteodată nu vorbesc,
Mă gândesc, stau abătută,
Îmi trimiți mai multe valuri,
Ce picioarele-mi sărută.

Nici nu știu de mă-nțelegi,
Sau intru în meditație,
După ce vorbesc cu tine,
Mă încarc cu energie
Și cu multă inspirație.

Plec cu sufletu-mpăcat,
Că m-am regăsit pe mine,
Iar când vreau să îți vorbesc,
Mă întorc, mare la tine.

Alexandru Bucescu



Omul apocaliptic

În Vishnu Purana, o scriere profetică de limbă sanscrită, Kali-yuga sau Era Demonului, Era Întunericului, epoca de fier (epoca actuală), a patra şi ultima din ciclul erelor vedice, este descrisă astfel:

„În Kali-yuga vor exista numeroşi conducători care se vor lupta între ei pentru putere. Ei nu vor avea caracter. Violenţa, minciuna şi imoralitatea vor fi la ordinea zilei. Prietenia şi natura binelui vor dispărea încet. Pasiunea şi desfrâul vor constitui unica atracţie dintre sexe. Femeile vor fi obiecte de plăcere sexuală. Oamenii înţelepţi vor fi ridiculizaţi şi făcuţi de ruşine. În lume, unica lege va fi legea celui bogat.”La sfârşitul erei Kali-yuga, lumea se va scufunda într-un văl de beznă, creându-se premisele absolute ale sfârşitului lumii, Kalarati (Noaptea Timpului).

Cea mai veche dintre scrierile creştine, Apocalipsa lui Ioan Teologul, este atribuită lui Ioan, care a fost exilat – după tradiţie – de împăratul Nero pe insula Patmos. Această ultimă carte a Noului Testament se deosebeşte în mod izbitor de celelalte şi are un caracter escatologic (vorbind despre sfârşitul omului şi al lumii).

Deoarece din text lipsesc dogmele fundamentale (Sfânta Treime, păcatul originar, viaţa terestră a lui Iisus, Sfintele taine ş.a.), s-a purtat o lungă polemică asupra includerii Apocalipsei în cuprinsul canonic al Noului Testament. În anul 363, când sinodul din Laodikeia a stabilit componenţa canonică a noului testament, Apocalipsa era încă o problemă litigioasă, textul fiind admis definitiv abia în sinodul din Cartagina, în anul 419.

Anunţând apropiatul sfârşit al lumii, ea a stat la baza mişcărilor milenariste. Dar primul mileniu a trecut şi lumea nu s-a sfârşit. Au apărut noi teoreticieni, precum abatele cistercian calabrez Ioachim de Flora (Giachino da Fiore), care promova data de 1260.

Tibetanii aşteaptă un Mesia-războinic, ce trebuie să sosească. În textele Tantrei Kalachakra, (Kalachakra se traduce prin Roata Timpului), se spune:În timpul domniei celui de-al douăzeci şi cincilea rege Kulika, lumea pe care o cunoaştem va fi cucerită de un împărat rău (…). Regele Kulika Rudra Chakrin, „Cel Mânios cu Roata”, va strânge o oştire mare şi-l va învinge pe împăratul cel rău şi pe aliaţii acestuia, în marea bătălie finală de la sfârşitul lumii. Victoria va marca începutul unei Epoci de Aur, pline de perfecţiune pentru fiinţele umane, care va ţine o mie de ani.

În textele tradiţionale hinduse, cum ar fi Kalki Purana, este menţionat Kalki Avatara, un sacerdot războinic, care vine şi conduce o bătălie ce va avea ca rezultat distrugerea definitivă a epocii Kali-yuga, înainte de intrarea într-un nou ciclu, o Epocă de Aur, care va dura o mie de ani.

În aceste două texte profetice, de asemenea şi în Apocalipsa lui Ioan, întâlnim marea încleştare dintre forţele binelui şi cele ale răului, precum şi instaurarea unei noi ere ce va dura o mie de ani (în Apocalipsă, împărăţia lui Iisus de o mie de ani). Se pare că cele trei texte prezic acelaşi eveniment, ar fi ilogic să presupunem trei bătălii finale şi trei ere de o mie de ani.

În Mongolia şi Tibet există temple închinate lui Maitreya şi inscripţii pictate sau săpate în piatră, care spun: „Vino, Maitreya, vino. Te aşteptăm!” În Apocalipsa lui Ioan, găsim: „Vino, Domnule Iisus!”

Apocatastaza este o credinţă religioasă specifică maniheismului, privind o etapă obligatorie în succesiunea mântuirii omenirii când, în plan cosmic, ar urma să se desfăşoare lupta finală între lumină şi întuneric.

Germenii apocatastaziei se găsesc în zoroastrism (înfruntarea între Ahura-Mazda şi Angra-Mainyu, adică între bine şi rău) şi în doctrina esenienilor (lupta între forţele luminii şi întunericului).

Ideea înfruntării finale e cuprinsă şi în doctrina creştină oficială, pe baza escatologiei din Apocalipsă (lupta dintre forţele îngereşti şi cele ale lui Satana de pe câmpiile Armagheddonului).

Origenes, proeminent teolog creştin (sec. III), a dezvoltat o apocatastază originală (pe temeiul doctrinei apostolului Pavel asupra recapitulării universului în fiinţa lui Iisus Christos), susţinând mântuirea totală în care se va mântui chiar şi Satan.

Fiind creştini, deşi F. Nietzsche susţinea că ultimul creştin a murit pe cruce, rămânem la Apocalipsa lui Ioan Teologul. Aici aflăm că îngerul l-a avertizat: „Să nu pecetluieşti cuvintele proorociei din cartea aceasta. Căci vremurile sunt aproape.” Aşa să fie?

Lavinia Vieru



În lumea lui Magritte
(partea I)

Artiştii nu sunt doar maeştrii liniei, formelor şi ai culorilor, dar sunt şi gânditori prin excelenţă. Arta nu se lucrează doar cu mâna, ci şi cu mintea, sufletul, trăirea. Artistul nu are doar "mână bună" sau "mână formată", ci şi gândire exersată. Unul dintre aceşti gânditori prin alfabetul vizualului este René Magritte.

La Magritte primează adesea forma clară, ideală pentru redarea unui conţinut de gândire. Altfel, picturalitatea ar fi "înghiţit" limpezimea ideilor sale. Magritte are nevoie de claritate tocmai pentru că expunerea ideilor sale vizează noţiuni complexe.

Să observăm puţin jocurile vizuale ale pictorului Magritte!

"Condiţia umană" este o lucrare care ne prezintă un efect optic încântător. Peisajul pictat pe pânză este o proiecţie a naturii care se desfăşoară în continuarea spaţiului descris de fereastra deschisă. Conturul pânzei aflată pe şevalet nu este lesne perceptibil, iar asta îl face pe privitor să confunde tabloul pictat cu natura însăşi. Şi totuşi, nu este vorba în lucrare despre jocuri şi iluzii optice, ci despre "condiţia umană". Omul este privit ca o pânză pictată şi o copie a naturii. Omul, din a cărui vieţuire nu mai rămâne, după ce jaluzelele au acoperit fereastra vieţii, decât urma obiectuală a ceea ce el a înfăptuit. Omul va rămâne un ecou în piatră. Aceasta este condiţia sa. Centrul de interes este dat de pomul înverzit din pictura tabloului. În spatele pânzei, se continuă peisajul real. Pictorul ne face astfel să credem că în faţă, pe fereastră, chiar se află un pom. Dar oare chiar este întocmai? Sau poate, apelând la resorturile imaginaţiei, artistul pictează pe pânză ceea ce lipseşte în real?

Luna este un laitmotiv în opera lui Magritte. "Marele stil" nu face excepţie. Aici, artistul a pictat luna aşa cum poate a văzut-o de timpuriu, cu ochii neexperimentaţi de copil, ca un pământ cu continente şi ape, ca o oglindă a Pământului pe cerul nopţii. Artistul merge mai departe. Pământul-Lună sau Luna-Pământ ia naştere dintr-o "tulpină" de floare proiectată pe cerul nopţii. Tulpina din pământ creşte şi dezvoltă ca o coroană, un pământ nou pe care îl ridică până la lună şi îl contopeşte cu aceasta. Luna pare a deveni un pământ nou.

Lucrarea "La corde sensible" impresionează prin seninătate, monumentalitate, măreţie, inedit. Un peisaj montan amplasat sub linia orizontului şi un nor imens proiectat pe seninul cerului pot fi elemente comune, banale. Paharul colosal care uneşte spaţiul terestru cu cel celest şi care aşteaptă ca o presupusă ploaie să-l umple, oferă imaginii mister, în plină strălucire a zilei. Lipsit de umbre, misterul este dezgolit, şi totuşi, ascuns. Cupa de cristal susţine ca o coloană vidul dintre cer şi pământ. Magritte surprinde prin jocul macro-micro.

Microcosmosul se transformă în macrocosmos, devine egal cu acesta, dar îşi păstrează caracteristicile primordiale. Paharul rămâne pahar, aşezat pe masa lumii.

Microcosmosul trăieşte în macrocosmos, îl egalează şi apoi ajunge să concureze cu acesta din urmă, ocupându-i propriul spaţiu. Artificialul capătă dimensiuni colosale şi coabitează cu naturalul. Este un artificiu, elegant, aristocrat, rafinat.

Spaţialitatea este un alt joc pe care mizează Magritte. Spectatorul priveşte concomitent din două unghiuri. Prima dată priveşte dintr-un loc superior care îi permite să cuprindă măreţia la care asistă. Apoi, desenul suportului cupei, elipsa din partea de jos, ne-ar contrazice şi ar spune că suntem şi noi, la rândul nostru, nişte uriaşi care privim paharul, dar cumva aşezaţi pitiţi, pândind de pe marginea unei mese imaginare.

Munţii din spate care se repetă până se topesc în griul-albăstrui al atmosferei amplifică imaginea în adâncime. Până aproape de munţi, platoul de pajişte este scăldat în lumină. Simplu şi concis cum este, Magritte pictează aerul către depărtări în griuri subtile şi distincte. Albastrul pur al cerului apropie imaginea în partea superioară.

(Va urma)

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul V - Nr. 4 (25) 2022 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș
Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Piteşti**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Piteşti.

Colaboratorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

Managementul redacţional:

-DIR. COORDONATOR: ADRIAN MITROI

-REDACTOR-ŞEF – CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU

- SECRETAR DE REDACȚIE – *CARMEN SAITA*

- **TEHNOREDACTARE** şi concepţie grafică coperte şi interior revistă - **CHRISTINE BERNADETTE ROUSSEAU**

- FOTO COPERTA 1-ALEXANDRU OPREA

- CORECTURĂ: VASILE GHIȚESCU

Adresa redacţiei:Centrul Cultural
Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.

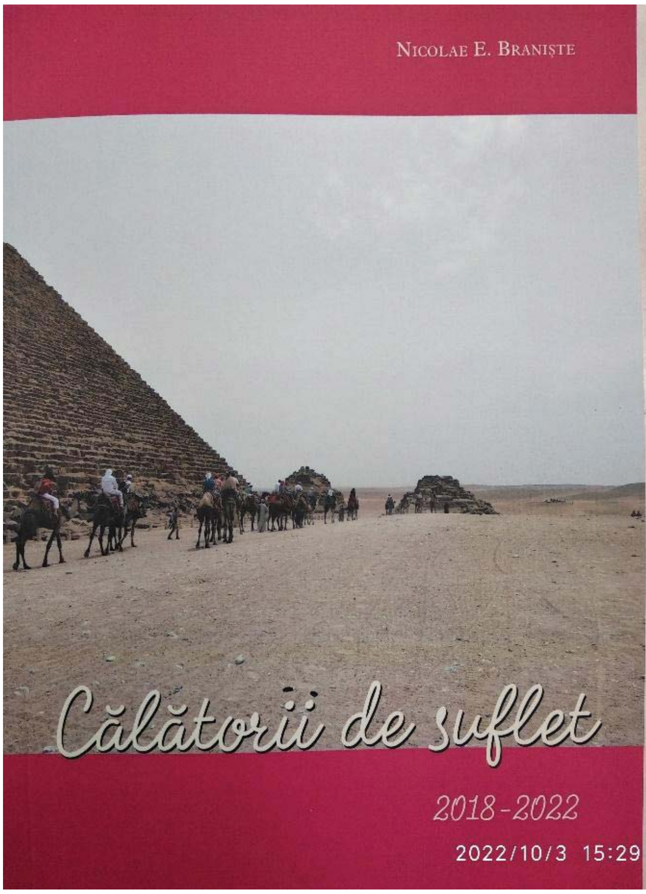
Blogul filialei Argeş a Ligii:
http\\ ligascriitorilordinarges. wordpress.com

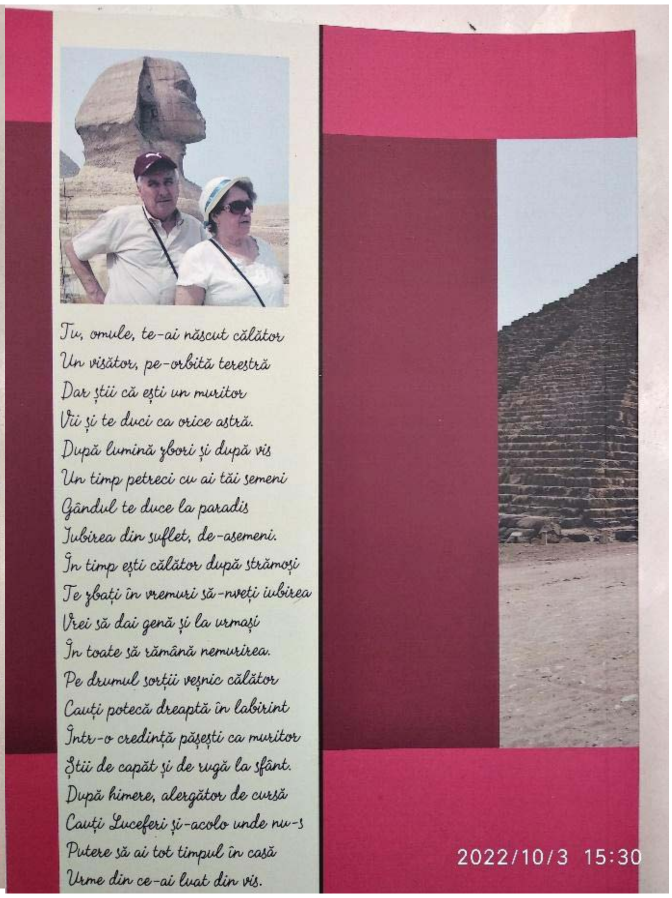
Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.
Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți:cris.onofre@yahoo.com

Carte nouă:







„Între răsărit și apus„
Pictură de Loreta Din



Pictură de de **Liliana Nanu**